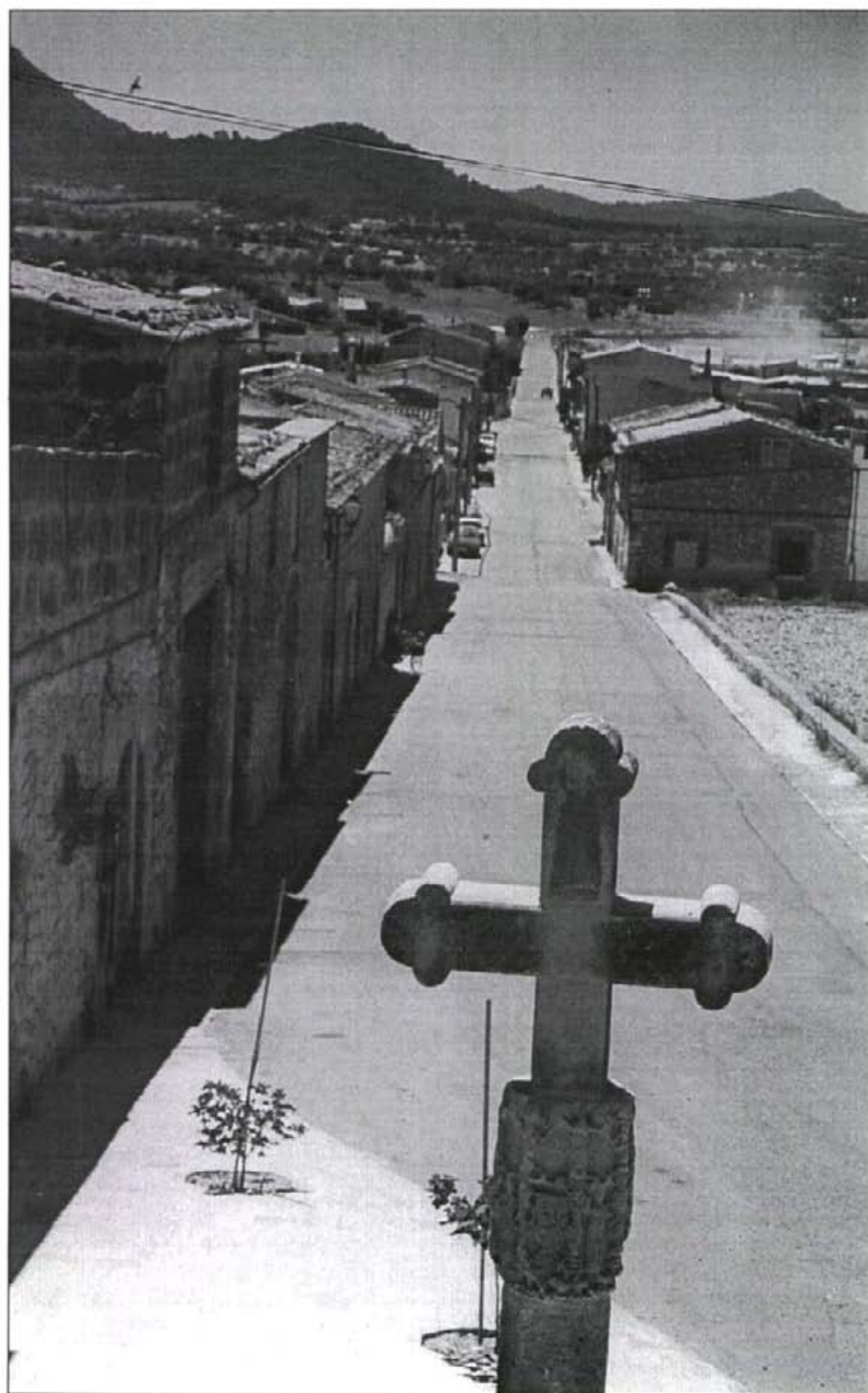

BONA PAU

Nº. 526 - Any XLIV - MONTUÏRI- DESEMBRE- 1996

El consultori s'ha traslladat a l'edifici de la residència

Aquest desembre començaran dues obres molt desitjades:

- L'adecentament de les Escoles
- La restauració dels graons

La carretera del Puig torna a ser asfaltada

Projectes per millorar el Pou del Rei i la Plaça Major

Banda i Coral celebren dignament Santa Cecília

«Sa Fira», enlairada:

- 500 participants en el cross popular
- Excepcional concert de la Camerata «Sa Nostra»
- Les mostres i exposicions superaren les d'anys anteriors.
- Més gent que mai

Aquest grapat de montuïrers a mitjan novembre feren una excursió pels Pirineus. El dia 17, malgrat el fred i la neu pujaren fins a l'Estació de Baqueira-Beret on encara tengueren humor per fer-se aquesta foto

Margalida Juan Bauçà "Caragola", la persona més vella de Montuïri

En el transcurs de l'any que acabam, han mort les dues persones que darrerament han estat les més velles del poble: Juana Aina "Roca" pel mes de març i el mes passat, Maria "Redona". A partir d'ara encapçala els montuïrers vius (podríem dir la padrina), Margalida Juan Bauçà "Caragola", de 96 anys, qui va néixer el 20 d'octubre de l'any 1900. I ja no en queda d'altra del 1900. El qui la segueix és del 1901, Jaume "Vollandi".

Foto de portada

Des del Consultori, ara a Ca ses Monges, es pot contemplar aquesta meravellosa panoràmica. La creu, en primer terme, presideix el conjunt.

BONA PAU Montuïri

Director: Onofre Arbona Miralles

Redactor en cap: Gabriel Gomila Jaume

Redactors i col·laboradors:

Joan Miralles i Monserrat, Catalina Sasstre Pericàs, Mateu Rigo Bonet, Guillem Mas Miralles, Miquel Martorell Arbona, Gaspar Socías Mora, Antoni Mateu Socías, Onofre Torres Ramis, Melcior Nicolau Jaume, Antoni Mesquida Llinàs, Joan A. Payeras Ramonell, Joan Barceló Cerdà, i Catalina Barceló Mayol.

Administració: Martí Ferrer Sampol

C/ Es Pujol, 5 - 07230 Montuïri - Tlf. 64 66 93

Imprimeix: Tirrena, S.A. Manacor

Depòsit legal: PM 133 - 1958

Nota: Les opinions aparegudes en els articles firmats, sols són atribuïbles als seus autors.

La Banda, convidada per anar a Hongria

El bon cartell que va adquirir la Banda de Música de Montuïri anant a tocar a Àustria, s'ha difòs tant que aquest mes passat ha rebut una invitació per participar en un certamen que per a bandes de música se celebrarà de l'1 al 4 de maig de 1997 a Hongria.

S'estudia aquest oferiment, no obstant degut a les dates es troben dificultats, ja que un bon grapat de músics són estudiants i tendran examens.

Els carrils lents de la carretera no estan acabats fins al mes de febrer

La culminació dels carrils lents de la carretera de Manacor, malgrat estàs prevista per a finals d'any, no estaran conclosos fins a la darrera del proper febrer, ja que s'han introduït certes modificacions. Alguns trams ja estan enllestits, però encara queda més d'un quilòmetre per acabar.

ES GRAONS

Sensibilització musical

La massiva participació de molta gent de poble als actes organitzats amb motiu de la festa de Santa Cecília, patrona dels músics, fou una demostració de la sensibilització cap a l'art musical, fet que també ho corrobora els gran nombre de gent menor que integra l'Escola de Música.

Fastidios

El gran nombre de cotxes mal aparcats que es troben per molts d'indrets del poble a més d'esser un fet fastidiós, dificulta en gran mesura tant els conductors d'altres vehicles com les mateixes persones que van a peu. Ja és hora que s'imposi la raó davant la comoditat!

Es projecta desviar la xarxa de la depuradora

Degut a les males olors que pateix una part del poble a conseqüència de les deficiències de les bombes impulsors, que no van bé i treuen l'aigua bruta defora, es projecta dur a terme unes obres de desviació de les canonades per fora del nucli urbà.

Ho durà a terme ISABAN i s'hi hauran d'invertir 18 milions de pessetes, malgrat l'Ajuntament ja hi ha invertit uns cinc milions i no s'ha sol·lucionat.

La Balanguera, himne oficial de Mallorca

El CIM va acordar que "La Balanguera", amb lletra de Joan Alcover Maspons i música d'Amadeu Vives Roig fos l'himne oficial de Mallorca. Ara, una comissió de destacats músics, entre els que hi ha el P. Martorell, arranjarà la instrumentalització i adient adaptació per a cor, banda, orquestra i colla de xeremiers.

D'ahir a avui i demà

Si ara ja és un fet palpable, al cap d'uns anys, no molts, Montuïri, com un bon grapat de pobles de Mallorca i d'arreu del món, possiblement serà quasi una residència de vells. Avui, segons ens demostra el cens de població d'enguany, en el nostre poble ja predomina la gent d'edat. I aquest fet, que no agrada a la joventut, és una evident realitat.

Per altra part, al llarg d'aquests darrers cinquanta anys, la natalitat va retrocedint mentre les esperances de vida són de cada dia més optimistes. Una altra dada certa pot ésser el nombre de persones de més de 80 anys que en fa 25 foren homenatjades, concretament el 1971. Aleshores eren 69 les que hi havia a la vila. En canvi, aquest estiu passat se n'han comptades fins a 145, o sia que el nombre s'ha duplicat. Com també cal esmentar que aquell 1971 es produïren 28 naixements, en canvi el 1995 sols n'hi ha hagut 14; exactament la meitat. I el nombre total d'habitants de Montuïri s'ha mantingut. Per tant és obvi que la població del nostre poble envelleix de cada vegada més. I si encara hi afegim que fa 50 anys la gran majoria treballava dins el nostre terme, avui supera amb escreix el nombre de montuïrers que es veuen obligats a anar a fer feina a Ciutat o a altres indrets de l'illa.

Des d'un altre angle també és cert que Montuïri ha progressat molt; la gent, les famílies han prosperat materialment i culturalment i de cada dia caminam cap a un benestar i a una vida enrevoltada de comoditats, on la joventut no troba dificultats per al seu esbarjo i el seu desenvolupament intel·lectual.

Com també els treballadors, joves o bé d'edat, de cada dia es guanyen el sou amb manco esforç, menys hores de feina, més dies lliures, més vacances; un treball amb millors condicions i sense dificultats insuperables.

Quan les persones d'edat comparen els temps d'avui amb els de fa sols 50 anys, asseguren que vivim en una situació de privilegi i de benestar social. Aleshores eren comptats els qui tenien oportunitat d'estudiar; la gent, en general, era gairebé inculta. Avui, en canvi, tothom que vol pot assolir una carrera: es perden poques intel·ligències. Els qui no arriben a la universitat més és per desídia que per manca de medis.

I ja no comparem les escasses persones que fa 50 anys gaudien d'una pensió amb la totalitat dels qui avui la frueixen. Els nostres padrins, en general, eren gent pobre amb limitats doblers per poder gastar. Els seixantins avui, a Montuïri, són gent que disposa dels mitjans suficients per poder passar una digna vellesa. Encara que en queden d'aquells que asseguren que "qualsevol temps passat fou millor", avui ja no és una frase totalment certa. Potser la convivència era més familiar i les relacions humanes, millors; però el progrés i els mitjans per poder sobreviure dignament són de cada vegada més evidents. I és, amb totes aquests consideracions que un es pregunta: Com serà Montuïri d'aquí a cinquanta anys? Possiblement no hagi perdut la seva identitat, però... i l'envellida mentalitat de la gent que hi visqui?

O. Arbona

Dos dits de seny

Manca de respecte

De cada dia més es nota el fenomen de la pèrdua de respecte no sols dels inferiors amb els superiors sinó també entre els iguals.

Avui els nins ja no consideren així com pertoca els seus pares; veim molts d'adolescents que se'n riuen dels consells dels progenitors i fins i tot bravegen de fer tot quan els ve en gana, encara que expressament els ho hagin prohibit. I ja no parlem de la immensa majoria de joves i joves que, havent perdut tot l'acatament als seus pares, s'extralimiten en moltes coses que no haurien de fer o no reflexionen sobre la conducta que haurien de seguir; i després, qualche vegada, en surten nafrats.

No és el moment de treure fets concrets ocorreguts al nostre poble fa més o manco temps, però roman dins el pensament de molts, certes excèntricitats repetides una i altra vegada, malgrat els pares haguessin advertit els seus fills que es comportassin d'una determinada manera.

Se sent a dir moltes vegades: "Si els pares ja no els diuen res". I això abans no era així. Les persones d'edat recorden els "sermons" i les amenaces dels pares, encara que qualche vegada es desentenien de les correccions. Però avui sembla que els pares i educadors ja donen per perduda per endavant la batalla. I els qui haurien d'estar subjectes són els qui comanden; i els superiors, els comandats.

És molt lamentable que molts de pares hagin hagut de renunciar al dret que els pertoca d'educar correctament el seus fills sols "pel que diran", "si tots ho fan així" o el "voler ésser com els altres". Ja és hora que cadascú exerciti el paper que li toca, però sobretot els progenitors haurien de tenir el seny i la rectitud necessaris per educar així com pertoca els seus fills. I aquests, encara que sols sigui per consideració, no haurien de bravejar mai d'una manca de respecte envers els seus pares.

Salomó

En el mercat dels dilluns, a plaça, hi compareix sobretot gent d'edat

Elisea Isabel Amengual Borràs, estudia batxillerat, ha fet de model i ja aspira cursar medicina o biologia

N'Ely, que és així com l'anomenen afectivament, és un derivat del nom francès "Elysée", i que informat per ella, sabem que és d'aquí d'on prové el seu nom de fonts. Un nom, dit de passada, que sembla tan exòtic com harmònic. Ella, la jove entrevistada, Ely, és una persona, com d'altres que n'hi ha, compartint el seu exemple, que passa les hores d'entre setmana a Ciutat i que, quan esdevé la diada dominical –sobretot en el seu cas i en el de la seva família–, s'acosta a la nostra vila per gaudir-hi l'alleujament silenciós i acollidor tan prop de Montuïri.

Elisea Isabel Amengual Borràs nasqué a Barcelona i compta gairebé 18 anys (22-1-1979) gentils i ben plantats, que infonen un respecte inusual. Polivalent i poliglota –parla entre altres llengües l'anglès i el francès pel cap dels dits– i sapient estudianta, actualment del primer curs del batxillerat de "Ciències de la natura i la salut", a l'Institut Ramon Llull de Palma.

– Ely: de què et fa gaudir Montuïri?

– És un poble molt silenciós que ajuda a desconnectar-me, més ben dit, m'aïlla. Montuïri em fa aïllar-me de tot, malgrat que em senti, a vegades, una mica estressada.

Li endevinam en la resposta un to més aviat pejoratiu, de solitud.

– Què et fa estressar?

– Potser aquest estrès de què em parles prové de l'aire metropolità... sí, possiblement. Però jo soc conscient que em sent urbana de cap a peus. Ho dic perquè, per exemple, sentir renou, a mi m'ajuda a dormir. És que soc un cas únic en el món, en aquest aspecte!

– I tant, amiga! Quina és la sensació que experimentes quan surts al carrer, però, del nostre poble?

– Sent molta intriga envers la seva consciència, del tot interessant. Es com si... –rumia el següent mot– temporalment les meves orelles deixassin de funcionar. És cert, perquè com ja t'he dit abans, necessit el renou de fons. I a Montuïri no el tenc; hi not una sensació molt estranya. L'acció acústica, per a mi, significa companyia. El silenci més

absolut –entram en un context, potser, entre filosòfic i poètic, però resseguim-mai no existeix. Pens, ja que la inconsciència d'aquest instint psíquic et fa sentir un to solitari, que deixa d'esser ja "silenci", el qual, a mi personalment, no m'agrada gaire.

– Quines mancances o diferències hi observes aquí, envers el marc urbà o ciutadà que t'és tan quotidià, en relació a qüestions de caire més de la nostra generació, com a joves d'avui?

– Pens que manquen alguns llocs dedicats a la joventut. En l'aspecte de la diversió, per exemple, hi ha dos pubs i alguns bars, però no hi ha cap cinema ni cap discoteca. Aquest fet provoca, en molts de casos, que els joves cerquin l'oci en altres pobles o a Ciutat. En el camp dels estudis o en el laboral, essent aquest un indret petit, fa que el jove s'hagi de moure més cap a Palma, sobretot.

– Passem a parlar una mica, Ely, del marc docent en què et voldries definir. Què desitges estudiar després, en acabar els dos cursos complets del batxillerat de ciències, que ens has especificat abans?

– Després vull estudiar medicina o bé biologia. (Perspicua, ella, en el mode d'expressió).

– Una al·lota de ciències, doncs?

– Sí, és que és veritat –profereix mig somrient–. M'apassiona el cos humà i m'interessa poder ajudar i guarir la gent que no gaudeix la salut.

– Si finalment optes pels estudis universitaris, primerament esmentats, t'hauràs de desplaçar de l'illa?

– Sí, m'agradaria a una ciutat gran: Madrid, Salamanca o Barcelona.

– I en esser a la llicenciatura de medicina, Ely, en quina branca desitjaries aprofundir dins aquest magne territori?

– M'és indiferent, m'encanten totes en general, des de l'oncologia fins a la pediatria. Sobretot el que em fascina és poder operar quirúrgicament.

Doncs la cirurgia, amics lectors, tindrà una musa!

– Quines són les teves inquietuds a nivell d'esplai i d'esbarjo?

– La meua inquietud principal és estudiar, perquè ara puc gaudir d'una oportunitat que no tothom la té, i l'he d'aprofitar.

– Sí, ja intueix que ets una "nina" molt aplicada, però a més de dedicar-te a l'estudi, amb què omplis la resta del teu temps lliure, Ely?

– Entre setmana a vegades vaig a fer una volta anant de compres, o bé assistesc a veure una pel·lícula de cinema, etc. I els caps de setmana surt de marxa amb el meu xicot, la meua germana, que és la meua millor amiga –afirma tendrament– i els meus amics.

– Per cert, amiga, m'ha informat fidelment un gorriquet que ets una fèmina no només de la ciència, sinó que, també i amb destresa, ho ets de les arts i de les lletres. Així ho corroborem?

Somriu gairebé místicament i articula la gola, tot seguit, per poder expressar-se.

– Sí, és veritat, però més aviat és un secret, ja que no ho sap molta gent –declara tornant a dibuixar un somris ingenu–, però això és causat, que ho sàpiga poca gent, pel meu posat introvertit. Vull dir que mai, tampoc, m'he presentat a cap concurs literari ni res... ni tampoc escric novel·les. Són, diguem-ho ai-

xí, notes, apunts que serveixen per exterioritzar els meus sentiments, com l'amor o la ràbia, per exemple. És com si em confessàs amb mi... Qualque dia ho recopilaré tot i en publicaré les meves memòries! —Exclama ella no sabent-li la veritat o la broma—. També sé tocar el piano i la guitarra.

— Prosseguint en l'art i en els plaers estètics, Ely, tu has desfilat al poble com a model. Però estàs lligada encara a aquest món?

— Bé; com ja t'he dit abans, la carrera que m'il·lusiona és la de medicina, encara que la meua germana i jo estem adscrites en una agència publicitària i, si surt qualque treball (el darrer va ésser a una desfilada i un anunci per a la televisió sueca) ben remunerat, ho feim. Però el principal, de moment, són els nostres estudis.

— Quin tipus de música sols escoltar, sobreentenenent que n'escoltes?

— Depèn de l'ocasió, del moment. Quan estic trista o deprimida preferesc la música clàssica, o la que jo componc... Quan he de sortir de festa o per ballar, m'estim més un ritme més viu, més dinàmic, més marxós.

— I ara, guapa, una darrera qüestió, una mica al marge de les precedents (de qüestions, de preguntes): Et sents infravalorada pel fet d'ésser una al·lota, dins aquest espai social en el qual hi convivim tots, de tòpics tan masculistes?

— Sí, és cert que habitem en una societat masculista. Hi ha moltes petites coses, quotidianitats, que per un home tal vegada passen desapercebudes, en el mateix

Reconeixement a Sion Nicolau

Una representació dels redactors de Bona Pau volguérem retre un senzill homenatge al també redactor Sion Nicolau per l'acceptació dels seus escrits a nivell regional, ara ja reconeguts mitjançant la difusió per intermèdi de la nostra revista. Son Pujol fou el marc de la berenada pagesa —una bona torrada— un dissabte dematí, que acabà amb el desig de progrés i millora. No cal dir que el mateix Sion fou el primer que mai sospitava que la seva prosa literària tengués tanta repercussió

llenguatge, en molts d'aspectes. De tota manera jo estic estudiant per no sentir-me subvalorada culturalment com a dona. Vull estar, només, a la mateixa altura que una altra persona de sexe qualsevol. Em sent molt malament i impotent de posar-hi remei, quan en països, com Egipte, per exemple, a vegades les nines

han de sofrir en el camp de la cultura sexual, l'ablació de l'òrgan clitoridi, etc. Vivim —insisteix resignada— dissortadament el tòpic masculista del C.C.C.

— Perdona —expectant d'ignorància—, què significa això, Ely?

— No ho saps?

— No! —Ara soc jo el qui responc i a més amb veu petita—.

— Doncs el C.C.C. significa un tòpic d'aquesta classe: casa, cuina i "cama".

— L'exemple és tan simbòlic com entenedor, ja ho crec! Avui estic aprenent molt...

Així conclouem, no gens cansats d'escoltar la seva dolça prosòdia, aquest juvenil diàleg. Del seu gràcil caràcter marcadament femení, junt amb l'experiència que assolirà en les ciències mèdiques, n'Ely resultarà, ben segur, un punt d'atenció en el qual, malalts i hipòcondríacs, voldran ésser atesos i guarits. Estaran, aquests sortats, en bones mans! (Sobretot el masculins. Emmalaltiu-vos ben prest!).

Joan Barceló Cerdà

Taller mecànic PLANXA I PINTURA

Constantino Ruiz González

Desitja molts d'anys, bones festes i un venturós 1997

C/ Ramon Llull, 46 • Telf. 64 61 84 • Montuïri

BIBLIOTEQUES DE MALLORCA

CENTRE COORDINADOR

Biblioteca Municipal de Montuïri

NOVETATS BIBLIOGRÀFIQUES

LLIBRES DE CONEIXEMENTS:

- *Van der Meer.*- **Carpeta de matemàtiques: un recorrido tridimensional por las Matemáticas.**- Barcelona: Destino, 1995.
- *Macaulay, David.*- **Cómo funcionan las cosas.**- Barcelona: Muchnik editores, 1995.
- *Grabos, M.C.*- **Els pastissos preferits d'Obelix: per a petits gals, espavilats i llaminers.**- Barcelona: Timun Mas, 1995.
- *Bryan, Jenny.*- **El milagro de la vida.**- Grupo Ediciones Beascoa, 1994.
- **Dicimatges: Diccionari en imatges per a infants.**- Barcelona: Cruïlla, 1993.
- *Sala i Barceló, C.*- **La rebel·lió dels accents.**- Palma: Alpha 3, 1993.
- *De Bruycker, Daniel.*- **L'Africa Negra.**- Barcelona: Planeta, 1995.

LLIBRES INFANTILS I JUVENILS:

- *Verdaguer, Pere.*- **La historia del pollastre que ponía.**- Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1996.
- **La mòpia.**- Barcelona: La Galera, 1995.
- **Les tres filadores.**- Barcelona: La Galera, 1995.
- **El primer gegant.**- Barcelona: La Galera, 1995.
- **Les bruixes del Pla de Negua.**- Barcelona: La Galera, 1995.
- **Lluna de mel al palau de vidre.**- Barcelona: La Galera, 1995.

- *Pradas, Núria.*- **Un estiu amb l'Anna.**- Barcelona: Cruïlla, 1996.
- *Alapont, Pasqual.*- **Quin sidral de campament!.**- Barcelona: Cruïlla, 1996.
- *Larreula, Enric.*- **El país dels colors.**- Barcelona: Columna, 1995.
- *Ramon, Estrella.*- **Faroleta Pocallum.**- Barcelona: Columna, 1995.
- *Martin, Andreu.*- **El llibre de llum.**- Barcelona: Columna, 1995.
- *Pla, Joan.*- **La taca vermella.**- Barcelona: Columna, 1995.
- *Ribera, Jaume.*- **Un problema de nassos.**- Barcelona: Columna, 1996.
- **Poemes de Nadal.**- Barcelona: La Galera, 1995.
- *Dalmanses, Antoni.*- **Són estranys, els grans!.**- Barcelona: Cruïlla, 1995.
- *Welsh, Renate.*- **En Martí a la banyera.**- Barcelona: Cruïlla, 1995.
- *Keselman, Gabriela.*- **En Vergonyetes.**- Barcelona: Cruïlla, 1995.
- *Alibés, Mª Dolors.*- **Jasolina, vista fina.**- Barcelona: Cruïlla, 1996.
- *Atxaga, Bernardo.*- **Xola i els lleons.**- Barcelona: Cruïlla, 1995.
- *Nöstlinger, C.*- **En Karl TV.**- Barcelona: La magrana, 1995.
- *Sierra i Fabra, Jordi.*- **L'estel del matí.**- Barcelona: Cruïlla, 1996.
- *Saladrigas, Robert.*- **Amic Lu.**- Barcelona: Cruïlla, 1996.

**Consell Insular
de Mallorca**

HORARI

De dilluns a divendres: de les 17 a les 20 h.
Dissabtes: de les 10 a les 13 h.

AS'ACUDIT QUÈ?

... respecte a s'enllumenat de certs carrers hi torna haver queixes perquè il·luminen poc. Serà perquè ses làmpades estan gastades?

... fins fa poc també hi havia queixes perquè sa carretera que puja an es Puig de Sant Miquel estava en molt mal estat. Però com que ja acaben de donar-li una nova capa d'asfalt, s'hauran de callar.

... igualment ja no es poden lamentar aquells que protestaven pes clots i síquies des camins i de s'Avinguda des Dau. Han tapat tots es que han pogut.

... degut a s'èxit des darrers concerts, qualcú es demana si seria possible integrar alumnes de s'Escola de Música a sa Coral Mont-Lliri a fi de fer un gran cor. Seria un gran encert.

... hi ha gent que te gual a la seva portassa, paga a s'Ajuntament, i quan necessita sortir hi ha cotxes davant. Un interessat se'ns queixava perquè havien passat hores, sa grua no havia comparegut i no podia sortir, i això, deia ell, que havia avisat. No cal dir el gran "enfado" que se'n va dur.

... al manco dues "pandilles" d'al·lots d'entre 10 i 12 anys tenen com objectiu espenyar portes i moltes altres coses. Ses persones de seny esperen que es responsables de posar ordre prenguin mesures.

... es qui firma aquesta secció s'ha

alegrat que s'Ajuntament hagi pres bona nota d'algunes mancances esmentades darrerament. Es d'esperar que entre es qui detecten defectes i es qui els han d'esmenar aconseguisquin millorar es poble.

... an es partits que juga el Montuiri de l regional hi ha manco espectadors que an es qui juguen es juvenils (diuen). I tot perquè amb es jovenets tots manco un són montuירים i amb sos grans predominen es de fora poble.

... a diferents indrets de fora vila hi ha cans perillosos amollats i fan mal·fraig pes veïnats. Fins i tot, uns que hi ha devers son Company, una nit varen "robar" unes espardenyes a en Miquel "Parri".

... l'AMPA des Col·legi Públic estava indignada perquè no començaven ses obres de millora. Havien promès fer manifestacions i eren molt pocs es qui hi estaven disposats. Ara, però, diuen que començaran sa primera setmana de desembre... i tots, satisfets.

... es Rector diu que sa reforma des graons és imminent, però sa gent tem que encara n'hi haurà per temps. Tant de bo que aquesta vegada sia sa gent sa qui s'equivoqui.

... quan s'Espardenyaret s'ha convençut que es seu motor se li encasquetava de cada dia més, ha decidit anar-se'n a sa residència de la Llar dels Ancians. Allà, però -diu ell-, enyora "es brou de capamuntes i capavallades de la vila". I encara afegeix: "Caseta mia, per pobra que sia... i ses bones amistats".

... sa gent d'edat que va an es Consultori, ara a Ca ses Monges, es queixa perquè ha de pujar moltes escales. Ets optimistes confien que prest hi haurà ascensor.

En Xerrim

S'ACUDIT DE S'ESPARDENYARET

- Diuen que S'Espardenyaret se n'ha anat a residir a la Llar dels Ancians de Ciutat.

- De més jove, ja va estar a un hort que no feien més que lletugues.

Productes d'Estalvi Fiscal

Per estalviar impostos

Des del
10%
fins al
56%

"la Caixa"
CAJA DE PENSIONES Y CREDITOS
DE LA CAJA DE PENSIONES

Seguridad y Limpiezas, S.A.

Gremio de Albañiles, 14

Tlfs. 29 50 92 - 29 50 66 - 20 63 11
Pol. Son Castelló 07009 Palma de Mallorca

L'Ajuntament informa

Resum de l'acta de la sessió plenària extraordinària celebrada el 18 de novembre de 1996

Aprovació, si procedeix, de l'acta de la sessió anterior

Abans d'aprovar l'acta anterior, el portaveu del PSOE, Gabriel Miralles, demana, i s'hi accedeix, que constin en l'acta de la darrera sessió plenària les mocions per ell presentades i no acceptades, al·ludint el caràcter de no urgent.

Informació de batlia

1 - El batle donà compte d'haver promulgat un decret nomenant Raimundo Arbona, regidor del PP, com a vocal titular del Consell Escolar del Col·legi "Joan Mas i Verd" en representació d'aquest Ajuntament.

2 - També notificà el batle que les dues festes locals triades per a 1996 són: Dia 1 d'abril (Dia de la festa des Puig) i dia 25 d'agost (segona festa de Sant Bartomeu), ja que dia 24 cau en diumenge.

Aprovació, si procedeix, de resum numèric de la renovació padronal d'habitants

Havent-se renovat enguany el padró municipal d'habitants en data 1 de maig de 1996, s'acorda aprovar-ne el resum numèric, el qual resta a Montuïri de la següent manera: Nombre total d'habitants: 2.190, dels quals 1.070 són homes i 1.120, dones.

Proposta de delegació en la Comissió de Govern per a l'establiment i modificació de preus públics

Segons l'article 48 de Reglament d'Administració Local, correspon al ple de la Corporació l'establiment i modificació dels preus públics, si bé pot transmetre aquestes facultats en la Comissió de Govern. Aquesta proposta, segons exposà el batle, és per agilitzar la seva tramitació.

Exposat a debat, Mateu Ginard (PSM) es manifestà en contra perquè considera que així l'oposició no hi té cap tipus de participació, com igualment es queixà

per ho rebre informació de les diferents Comissions de Govern que es vénen celebrant. Afegí que el motiu exposat no el considera vàlid. I el PSOE, segons exposà Gabriel Miralles (PSOE), corroborà l'anterior exposició en similars termes afegint que cludeix responsabilitats.

Es va aprovar amb els 6 vots favorables del PP i els 5 en contra del PSM i PSOE.

Acceptació de la renúncia al càrrec de regidor de Jaume Verger Bauçà

El regidor i primer tinent de batle, Jaume Bauçà Verger va presentar la renúncia al càrrec de regidor, al·ludint motius professionals i familiars, el qual va exposar també que durant els darrers 10 anys ha romàs en aquest càrrec i s'hi ha trobat sempre molt bé.

El regidor del PSM, Mateu Ginard, va agrair les mostres de satisfacció d'haver-se trobat bé entre els altres membres del Consistori i la mateixa cosa féu Gabriel Miralles del PSOE.

El batle igualment va reconèixer públicament la tasca desenvolupada per Jaume Bauçà des del seu lloc de regidor així com d'haver correspost a quant se li ha demanat. "Bauçà sempre ha estat un regidor independent -digué-, m'ha respectat i la seva labor s'ha d'emmarcar dins 10 anys d'història i progrés a Montuïri". Acabà agraïnt la seva dedicació.

Finalment es va llegir l'escrit de renúncia, el qual estava redactat amb els següents termes:

Escrit de renúncia

Benvolgut senyor batle:

Amb aquest escrit us comunic que per raons estrictament professionals i personals he pres la decisió de renunciar del càrrec de regidor de l'Ajuntament de Montuïri.

Després d'uns quants anys de participació en les tasques de govern i administració municipals, i atesos els motius abans exposats, ha arribat l'hora d'acomiar-me d'aquest Consistori. Esper

que la dedicació personal prestada hagi pogut servir, de qualque manera, per contribuir en l'objectiu de procurar el benestar del nostre estimat municipi.

Només em resta demanar-vos que traslladeu la meua decisió al Ple de l'Ajuntament, per tal que aquest ho prengui en consideració i tenguí els efectes legals que corresponguin.

Rebeu la meua salutació més cordial.

Montuïri, 13 de novembre de 1996.

Jaume Bauçà Verger (Firmat)

Il·lm. Sr. Batle de l'Ajuntament de Montuïri.

Sessió Plenària extraordinària i urgent celebrada el 25 de novembre de 1996

Ratificació de la urgència de la sessió

Degut a trobar-se aquest Ajuntament sense secretari-interventor i acabant-se l'any actual, fou ratificada la urgència de la sessió.

Aprovació, si escau, de les bases que regiran el concurs-oposició per a la provisió amb nomenament interí de la plaça de secretaria-intervenció

No havent-se coberta la plaça de secretari-interventor amb caràcter interí convocada en plenari anterior, es va acordar tornar convocar la mateixa plaça amb les mateixes condicions, exceptuant els requisits d'haver de tenir acabada la llicenciatura. Ara sols s'exigirà tenir conclòs els tres primers cursos universitaris corresponents. En aquest punt hi hagué acord, no obstant les divergències sorgiren en el coneixement de català i en la designació dels membres que han d'integrar el tribunal qualificador. Es va acordar que fossin el batle com a president i dos tècnics en organització administrativa oficial, per 5 vots a favor (PP) i 3 en contra (PSM i PSOE). (Cal dir que sols eren presents 8 regidors).

El termini per presentar les corresponents sol·licituds fos de 8 dies a partir de la publicació oficial d'aquest acord.

Unció de malalts

Un bon grapat de persones majors de 70 anys acudiren el diumenge dia 10 al amigdia a l'església parroquial per tal de rebre el sagrament de la unció de malalts. L'acte fou senzill, però satisfactori.

Recollida de medicaments

A la farmàcia, des de fa ja bastants de mesos, es recollen els medicaments sobrants, sempre que no estiguin caducats. Després són enviats per atencions de malalts de països subdesenvolupats, sobretot d'Àfrica.

Associació contra el Càncer

El passat dia 10 de novembre va tenir lloc l'olimpíada del Cuc de l'Esperança a l'Hipòdrom Son Pardo de Ciutat. L'organització fou a càrrec de la Junta Balear de l'Associació Espanyola Contra el Càncer.

Es varen aconseguir aixecar, amb l'ajuda de més de 3.000 persones, els 3.050 m. de monedes de 25 pessetes. Hi havia un total de 1.448.750 monedes, o sia més de 36 milions de pessetes.

Aquests doblers recaptats i tots els que se seguiran recaptant són, entre d'altres necessitats, per donar suport als dos vehicles destinats a ajudar als malalts terminals de càncer. Van dotats de metge, infermera, psicòleg i xofer.

La Junta Local de Montuïri també es va sumar a l'acte, amb la presència d'un bon grapat de voluntaris i amb l'aportació de 9 m. de cuc, que representen 4.275 monedes de 25 pts.

Per aquest motiu la Junta de Montuïri vol agrair a tots els particulars que amb el seu donatiu es fan solidaris amb els malalts de càncer, a les associacions, particularment a l'AMPA del Col·legi Públic "Joan Mas i Verd" i a les entitats, on hi ha instal·lades punxes i vidrioles com són: Benzinera Ses Jardines, Munper (tenda i restaurant), Perles Orquidea, Restaurant Es Cantó, Banca March (de Montuïri i Sant Joan), La Caixa, Ajuntament, Ca na Pellusca, Ca ses Baques, Apotecaria, Forn de Can Salat, Elèctrica Socias i Rosselló (de Palma, Polígon i Manacor), La Industrial y Agrícola (Palma).

Els montuïreres que assistiren al'acte tornaren complaguts de la jornada.

Els nostres majors que ho desitjaren, el diumenge dia 10 de novembre passat, a l'església reberen el sagrament de la unció de malalts

El Consultori, a Ca ses Monges

Des del 26 de novembre passat, el consultori de Montuïri s'ha traslladat a la residència de Ca ses Monges on continuarà prestant serveis a les hores acostumades. El telèfon no ha canviat, continua essent el 64 64 00.

Restaurant Es Puig

Dia 29 de novembre es féu la inauguració del Restaurant Es Puig de Sant Miquel amb el nous gerents. A més del bar, tenen previst fer-hi menjars de nocces, comunions, baptismes, reunions de grups i familiars i altres. A partir d'ara

serà administrat per José Antonio Pozo Pérez i Joan Carbonell Niell.

L'estany, modernitzat

De bell nou l'estany s'ha tornat situar al mateix lloc on estava al carrer Major, però ara dotat d'unes instal·lacions modernes i funcionals.

XVIII Fira de sa Perdiu

Des del divendres dia 29 fins al diumenge dia 1 de desembre han tengut lloc els diferents actes de la fira d'enguany, dels quals ens en feim ressò en una altra pàgina.

Armeria

Ferreteria

BONANY

C/ Pare Perelló, 10
Telf. 83 00 52
PETRA

Lloguer de maquinària de construcció
Lloguer de màquines de capolar carn per a matances
Venda de tota classe de cartutxos

Ofertes

Calderons, màquines i fogons de matances
Cartutxos de tord

Guillem Lull Fiol, dinàmic, treballador i amb ganes de donar una mà al qui ho necessita

Durant 30 anys fou obrer de "Gesa"

No està mai aturat. Sempre té alguna feina entre les mans. Actiu i treballador com se'n veuen pocs.

Si no tengués alguna cosa en què ocupar-se es posaria malalt. Sap manejar tant l'aixa com la llima, puix el seu ofici era de fuster de carros i similars; feina gruixada amb la qual compaginava la professió de fuster i la de ferrer. Tal com és ell, és comprensible: Amb un ofici no en tenia prou. Ho fa tot, ho abraça tot. Conjuga el dramatisme i el bon humor entremesclant-los durant la conversa. Lamentam no haver-lo conegut molt abans.

Guillem Lull Fiol va néixer a Manacor l'any 1935, un 13 de gener. Es casà l'any 1967 amb Francisca Sampol Manera. Tenen un fill i una filla ja casats. Es jubilà el 1995.

En un vespre de vent i brusca, temps propici d'un hivern anticipat, ens hem asseguts els dos dins ca seva iniciant així la conversa.

– Per la data del teu naixement és probable que no recordis la nostra guerra civil. Ens equivocam?

– Efectivament. No record res concret, són imatges confuses, llunyanes i indefinides d'aquell temps, però això sí, vaig sofrir les conseqüències d'aquesta guerra civil. La meua infància fou marcada per la fam. Manacor era una ciutat industrial, el pa mancava a totes les cases i la nostra no en fou una excepció. El meu pare estava a Son Gener, era caçador, i la caça que ens duia pal·liava la manca de pa.

S'atura de parlar i amb aquesta mitja rialla quasi imperceptible que el caracteritza, afegeix:

– Mira com anaven les coses que el dia abans de fer la primera comunió la meua germana, mon pare dugué un pa blanc gros. El vaig vetllar quasi tota la nit.

– On anares a classe de nin?

Se'n fot un poc d'ell mateix quan contesta.

– Tot ho vaig aprendre a fora vila –ens diu rient; i continua–. Bé, vaig anar a l'Escola Pública i dos anys a La Salle. Més tard, a l'escola dels vespres; mentrestant i havent complit els deu anys,

feina al camp.

– I després del camp?

– Durant quinze anys vaig fer feina de fuster i al mateix temps de ferrer. Les nostres feines eren feixugues, no fabricàvem mobles precisament, per tant treballàvem dins els dos oficis. Et puc dir que encara em donaria en cor d'agafar l'aixa. Llavors la manejava molt bé. En el 65 vaig ingressar a "Gesa", concretament a les estacions transformadores de Manacor. Vaig jubilar-me l'any passat.

– A què dediques els teus moments lliures?

– Jo no tenc un moment lliure mai. Sempre estic ocupat; com és natural, per passar el temps. Però vaja, per entretenir-me. A vegades faig miniatures de ferro i fusta per la nostra casa.

És evident, ja que el seu domicili està adornat de diversos objectes d'artesanía que el nostre interlocutor ha confeccionat amb les seves pròpies mans. És d'admirar la seva habilitat.

– Les teves aficions?

– Som aficionat a tots els esports, especialment al futbol.

– Què opines d'en Ronaldo de Can Barça?

– És un fenomen. Dels millors jugadors dins la història del futbol.

– Qui fitxaries després d'ell?

– En Guerrero –es posa a riure quan continua–. Aquests jugadors no son com qualcun que es tira en terra dins l'àrea perillosa per provocar el penal.

Sembla que en Guillem es dirigia a algú determinat quan fa aquesta afirmació. El seu humor és constant.

– Canviem de tema. Has viatjat molt en la teua vida?

– No som massa viatger. Però he anat a Canàries, Saragossa, Còrdova, Suïssa... fins i tot a Algaida.

Es posa a riure contagiant-nos amb les seves rialles. Tot seguit continua.

– El viatge que vaig fer més enfora me'l pagaren. No em costà un cèntim. Per això necessit començar la història des del principi.

– Som tot orelles, Guillem.

– La història, idè –ens diu sense perdre l'humor–, començà quan em varen sortejar per incorporar-me al servei militar. El mateix dia del sorteig, la part de l'horabaixa, vaig telefonar a la Caixa de Reclutes des de Manacor. Em contestà una veu desconeguda. Vaig demanar si sabien quina o quines lletres havien caigut a Àfrica. I em digué: "Sí, miri la Ll, el primer nom és Lull Fiol Guillem". Venga, no vag de bromes, qui és vostè?, li vaig demanar. "Som el tinent de guàrdia", contestà. Després em preguntà: "I vostè, qui és?" Som en Guillem Lull Fiol. No ens diguérem més paraules, el dos penjarem el telèfon.

I continua amb el relat:

– El dia de la partida vaig plorar des de Manacor fins a Palma. Som molt plorador –ens diu en to alegre–. De Ciutat cap al meu destí d'Àfrica: Sidi Ifni. Una vertadera odissea. Del port de Palma a València, d'aquesta ciutat amb tren a Càdis i des d'aquí a Fuerteventura amb un vaixell vell i rovellat que l'empraven cada any per tragar reclutes. La darrera etapa, fins a Sidi Ifni, amb el destruc-

tor "Neptuno".

– Un bon viatge de plaer. Vos reberen bé el natiu?

En Guillem no sap com s'ha de posar per contar-nos-ho.

– En aquella petita colònia no hi havia port. Des del vaixell, davallant per un costat, ens esperaven una espècie de piragües impulsades a cops de rem per natis. A la fi arribàrem a terra ferma. Un terreny àrid, sec, sense a penes vegetació, quasi pelat. No sé com les cabres i els camells podien viure allà. No et pots imaginar com era allò. Una calor asfixiant, i encara era pitjor quan bufava el "Sirocco", un vent violent que cremava, carregat d'arena i que durava dies. Allò era un desert hostil, cent per cent.

– I d'aigua i alimentació, què tal?

Fa uns quants moviments amb el cap, molts significatius, abans de contestar.

– Mai vaig anar a colgar-me ple de panxa. Però fins aquí es podia rossegar. Les complicacions grosses, els problemes vingueren després quan en un moment determinat els natis començaren a atacar les nostres posicions. A la fam s'hi afegia la guerra.

– Segons la premsa, s'enviaren tropes des de la península.

– Sí, però mentrestant nosaltres, que estàvem destinats allà, sofríem la primera empenta. No era un front de guerra definit i continu. Era una cosa pitjor. No sabies si l'enemic estava davant, darrera o als costats. Et disparaven de tots els vents. Ells tenien més avantatges que nosaltres. Resistien més bé el clima, hi estaven acostumats. En un moment determinat juntament amb altres companys, quedàrem rodejats durant vuit dies. En una altra ocasió estiguérem també uns vuit dies sense a penes provisions, no teníem quasi per menjar. La fam imperava per tot arreu. Els adversaris disparaven unes bales serrades a la punta que si ferien un home el mutilaven horrosament. Les dèiem "pacus", perquè feien un so especial. Allò era terrible i molt seriós. De la meua companyia moriren tretze homes.

Aquí s'atura un moment per donar-li un caire que vol continuar essent humorístic, però en el fons és un drama.

– Però la fam, sempre la fam –continua–. A un tal José Campos Fontellas, encara me'n record del seu nom, li vaig

El servei militar de Guillem Llull a Sidi Ifni fou una vertadera odissea. Li concediren la medalla al mèrit militar, però no la va poder recollir per manca de recursos econòmics

comprar un bocí de moix torrat per cent pessetes. Està tranquil que fou gustós. Vaig arribar a pesar només 42 quilos; estava tan afamegat i dèbil que no tenia ni forces per somiar.

– No hi havia algun conegut de Mallorca?

– Sí, fins i tot de Montuiri. En Pep "Mossón", que era d'Infanteria de marina. Allà fèrem una gran amistat, que encara continua. Per cert, em digueren que també hi havia un altre mallorquí i per anar a veure'l em vaig exposar tot el camí, sis o set quilòmetres, als tirs dels franc tiradors, amagant-me i protegint-me com podia.

Durant tot el temps de la narració en Guillem, que ho contava amb un to quasi festiu, intercalava infinitat d'incidentes que li havien succeït. Impossibles descriure'ls per manca d'espai.

– No tingueres algun permís estant allà?

– Ni un dia. Un vespre, un amic meu em telefonà des d'una posició més llunyana dient-me que el dia següent sortiria la disposició oficial anunciant que llicenciaven la meua quinta el mateix dia. El sendemà em present al capità el qual em firmà els documents per poder partir cap a ca nostra. Però aquí hi hagué el problema. Les comunicacions eren poques i estaven fatals. Al cap de dies d'espera al port sense poder pujar ni a una barqueta, quatre manacorins més i jo ens aficam amb molta cautela, de polissons dins un vaixell que havia de sortir. Després de dies, quan estàvem en front de les costes de Càdis ens descobríren. Un tinent que hi havia a bord es posà tan resolt que va dir ens tiraria a la mar. Li vaig dir que m'era igual, em donava en cor d'arribar a Càdis nedant. Però no passà res. El viatge i l'estada a Sidi Ifni havia durat quinze mesos i sis dies. Això sí –diu posant la inevitable nota humorística– no vaig pagar cap passatge.

– Ara, Guillem, com aquests franc tiradors dels què ens has parlat et fem unes preguntes d'aquí i d'allà. On va el món i quin camí duu la nostra societat amb pretensions de supercivilitzada?

– Voldria que qualcú m'ho digués.

– Quina diferència hi ha de la gent de fa trenta anys amb la d'avui, amb nosaltres?

– Llavors ens conformàvem amb poca cosa. No teníem un duro. Avui no ens conformam en res. Volem més cada dia. Volem lluir molt perquè parlin de nosaltres. Hem evolucionat per bé? Sí. Però hi ha la pesseta per mig.

– Què en destacaries d'una persona?

– La comprensió i l'estima cap als altres.

– Un record agradable del passat?

– Quan els meus germans i jo érem nins, els meus pares eren viu i vivíem junts... quan no importava els vespres tancar les portes de la casa... eren temps de pocs doblers, però feliços.

– Et preocupa tornar vell?

– No, mentre tenguí l'humor que tenc ara.

– Què opines de les nostres festes de Sant Bartomeu?

– Admir el poble, que es tira sencer dins la festa. Montuiri és únic. No es veu enlloc. Si fos el batle del poble tots els espectacles els faria gratis. El poble s'ho mereix.

– Com et sents davant la vida?

– Optimista cent per cent i amb desig d'ajudar tothom. Per cert, m'agradaria saber quants de litres de sang té una persona, perquè jo som donant de sang i ja n'he donada 37 vegades.

No ha mancat la darrera nota final d'humor. El deixam. Hem conegut una persona de tracte amable i sincera. No només xerra, posa en pràctica les seves idees. Una anècdota de la seva vida no pot escapar-nos: A la cartilla militar, quan analitzen o anomenen les qualitats del titular solen posar "Valor: se le supone". La d'en Guillem diu: "Valor acreditado".

Mesos després d'haver retornat de Sidi Ifni li comunicaren la concessió de la "Medalla al Mérito Militar". No la pogué recollir perquè havia d'abonar tres-centes pessetes i llavors els doblers anaven escassos.

Miquel Martorell Arbona

Imminents projectes de la regidoria de Cultura i Patrimoni **Es Pou del Rei, les Escoles, la Plaça Major, el Molinar i altres, prest podrien esser objecte de millores**

A diferents mitjans de comunicació de Ciutat durant el passat mes de novembre s'han publicat un grapat d'informacions referents a certes actuacions previstes i pendents de realitzar i que són competència de l'Ajuntament. En concret assoleixen preferentment tres aspectes: el Pou del Rei, les Escoles i el Pla Mirall.

Posats en contacte amb el regidor de Cultura i del Patrimoni, Raimundo Arbona, ens ha informat de la següent manera:

El Pou del Rei

Els responsables de l'Ajuntament durant el passat mes de novembre s'han entrevistat amb el propietari d'un tros de terra situat a uns 30 metres de distància del Pou del Rei per tal de comprar-li una parcel·la de terreny d'una extensió aproximada d'una tercera part d'un quartó. Allà s'hi instal·laria el transformador de Gesa, les bombes de Cadagua i els contenidors. Aquesta operació es faria en dues fases. La primera, que es començaria el 1997, consistiria en enrajolar de pedra els voltants, sembrar-hi arbres i instal·lar-hi bancs. Ho duria a terme FODESMA, per a la qual cosa ja s'està en contacte amb el responsable de la Mancomunitat.

En una segona fase, quan ja hagi desaparegut el transformador i les instal·lacions de Cadagua, s'arreglaria l'edifici

Dins les millores es projecta empedrar la Plaça major

dels rentadors, es col·locaria una bomba impulsora a fi d'aconseguir que una corrent d'aigua discorri pels rentadors i pou, com també s'il·luminaria el pou i els rentadors.

Les Escoles

Segons informacions rebudes pel batle a la darrereria de novembre, del Ministeri d'Educació i Ciència, està previst que les reformes de les Escoles que s'han de dur a terme s'iniciïn dins la primera setmana de desembre. Es començarà per la

columna espenyada i altres desperfectes, com són l'escala, escalons, crulls... S'assegurava que el contractista dependent del Ministeri no ha pogut venir abans degut a haver d'atendre a altres malifetes a rel de les darreres pluges. També està previst que dins l'any que ve, per les vacances d'estiu, es facin les necessàries reformes per tal de millorar els sòtils i sal-rasos, sobretot aquells que corren perill de caure degut a les goteres.

Pel que fa a la reforma, anivellament i asfaltat del pati, està previst que comenci la primera setmana de vacances de Nadal a fi que pugui romandre acabat a principis de gener.

El Pla Mirall

L'Ajuntament de Montuïri té previst presentar abans del proper març una proposta de finançament a través del Pla Mirall, mitjançant el qual es durien a terme diferents aspectes de millores urbanes com són rehabilitació de molins, empedrat del carrer del Molinar, empedrat de la Plaça Major (des de la rectoria fins a Can Ferrando), si bé prèviament es convocaria un concurs d'idees. També es retocaria l'estètica del Pou des Dau, es milloraria l'enllumenat públic i s'arreglarien les creus de terme.

O. Arbona

Casa SAMPOL
SEBASTIANA SAMPOL MAYOL

I-luminació decorativa
Làmpades intempèrie
Pantalles
"Appliques"
Regals
Articles decoració

Carrer Missió, 14 (Travessia Oms) Tlf. 72 67 78
Palma de Mallorca

Carta al director

Amb motiu de la fira de la perdiu **Una de furtius**

Sr. Director:

És increïble que uns pocs, mal anomenats caçadors, puguin espenyar la festa a tots els demès i no s'hi posi remei.

Enguany, al obrir la mitja veda, mentre anàvem darrera les guàtleres, sempre veiem un o vairs esbarts de perdius. Estàvem tots satisfets pensant en la bona temporada que es presentava.

Arribà el 13 d'octubre, s'obrí la veda i avui, la realitat i els comentaris generalitzats són que no hi ha perdius ni se'n veuen ni se'n senten. Pel vedat de Montuïri no feim més que peregrinar.

Emperò, admirau-vos!

Molts sabem el motiu. Resulta que hi ha alguns furtius que els vespres treuen el cotxe, un far i l'escopeta i fan net. I en coneixem d'altres que abans d'obrir la caça ja n'havien mortes.

Fins si tot n'hi ha que saben qui són, perquè, per si el que fan no fos greu, la seva poca vergonya els fa contar-ho pel poble.

I jo em deman, si ells mateixos no es volen aturar de fer aquest malfraig, no seria convenient, en bé de la caça, que se'ls denunciàs i se'ls sancionàs de valent?

Té raó de ser, amollar perdius i altre classe de caça, amb el cost que té per tothom, si aquests quatre depredadors lleven d'enmig el vertader i natural valor cinegètic?

Vos desig un bona fira.

Un caçador peregrí

N.R.: Bona Pau coneix la identitat de l'autor d'aquest escrit qui ha sol·licitat la seva publicació.

Certàmens literaris

Castellitx

A la nostra redacció posseïm les bases per optar als premis de poesia, narració curta, glosat i d'investigació del Certàmen Lliterari de Castellitx.

Miquel Àngel Riera

"Sa Nostra" ha creat el premi de narrativa i poesia "Miquel Àngel Riera", dels quals també disposam de les corresponents bases.

EL COTXE DE S'ITALIÀ

Als voltants de l'any 1923 amb freqüència es podia veure circular pels nostres carrers el conegut "cotxe de s'italià", el propietari del qual era el qui el concueix, Carles. Possiblement el primer que corria per Montuïri. Aquí el veim amb la seva esposa, els fills petits i familiars i criada

Curiositats històriques

Greu equivocació

A rel de la primera guerra europea i al poc temps d'haver-se començada, els diaris de dia 15 de setembre de 1914 publicaven la notícia que a Lieja (Bèlgica) havien estat afusellats pels alemanys cinc mallorquins entre els qui hi havia un montuïrer, en Josep Niell. Però deu dies més tard l'ambaixada d'Espanya a Berlín deia que no era cert tal afusellament, però sí que els havien empreso-

nats perquè cregueren que eren russos i se'ls va deportar a Alemanya, on es va descobrir l'equivocació.

400 sínies

Segons publicava el "Die Balearen" (1872) de l'Arxiduc Lluís Salvador, per aquell temps a Montuïri hi havia 400 sínies, quan en tot Mallorca sols constava que n'existien 3.416. Únicament n'hi havia més que a Montuïri, a Sa Pobla (1.400) i a Muro (485). Les altres localitats no arribaven a les 400.

música bar

Ca Na Poeta

Carrer Major núm. 7 • Telf. 64 65 29 • Montuïri

Els estaments musicals de Montuïri celebraren dignament la festa de Santa Cecília

Els actes celebrats enguany amb motiu de la festa de Santa Cecília, patrona de la música en general, hauran estat dels més participats dels darrers anys, tan pel que fa al nombre de persones que a través de les seves actuacions han delectat els assistents, com pel mateix públic que es va donar cita per tal de gaudir d'uns concerts –vocals i instrumentals– que al llarg de tres jornades varen satisfer als montuïrers i externs que s'hi congregaren.

La Coral "Mont-Lliri" fou la que encetà els actes programats. Va actuar el dissabte dia 16. El concert, molt ben preparat i dignament interpretat, fou dirigit per Baltasar Fiol i Josep Sampol en fou l'organista.

El dissabte següent, dia 23, la Capella Teatina de Felanitx, dirigida per Catalina Puig, oferí una extraordinària interpretació coral i una altra a l'orgue. Una actuació que serà recordada per la seva finura i ajustament.

I ja el diumenge dia 24, en la missa cantada, una altra vegada la Coral Mont-Lliri ens oferí "Fraternitat i Joia" del Pare Martorell. A l'acabament, en el concert, en primer lloc actuaren diferents alumnes de l'Escola de Música dirigits per Apol·lònia Miralles. Tot seguit va intervenir el conjunt musical de la mateixa Escola de Música, dirigit per Margalida Nicolau. I ja finalitzat, fou la banda de música sota la direcció de Pere Miralles la que també va interpretar amb mestria, algunes peces que delectaren els assistents.

Ja al migdia, amb un dinar en el restaurant "Es Cantó" amb la participació de varis centenars de persones, es donaren per finalitzats els actes d'enguany, els quals foren organitzats pel Patronat de Música de Montuïri amb la col·laboració de diferents entitats.

En el parlament previ al concert dominical, el nostre redactor Miquel Martorell, després de dedicar un reconeixement als qui conren el noble art de la música, féu al·lusió al naixement del Patronat de Música, a la tasca de la Banda i de la Coral, al recolzament que reb per part dels montuïrers i acabà felicitant els grups musicals que es dediquen a enlairar l'afició musical del nostre poble.

Tres de les diferents interpretacions en els actes de les festes de Santa Cecília

Josep Pocoví i Miquela Adrover celebraren les noces d'or

Es varen conèixer quan ell feia el servei militar a S'Horta de Felanitx

Tal dia com el passat dijous 21 de novembre, però 50 anys enrera, Josep Pocoví i Miquela Adrover, celebraren les seves noces. S'havien casat a S'Horta, poble del terme municipal de Felanitx i lloc on residia ella.

Fou un dijous de bon matí. En haver assistit a missa, anaren a ca la núvia a menjar xocolata amb ensaimades. En aquell temps no era costum anar de viatge de noces, però ells anaren a passar la nit del dijous al divendres a la Fonda d'Espanya, a Palma. Aquest "viatge" fou molt curt, hagueren de tornar el divendres perquè a casa del padrí tenien matances.

Tant una com l'altra, estudiaren fins als 9 o 10 anys. En aquells temps, com tots els joves d'abans, es posaren a fer feina. Ella guardava ovelles i ell, com tots els nois de la seva edat, treballava al camp.

Quan la nostra padrina tenia uns 15 anys anà a viure a S'Horta. Fins aleshores havia viscut a una possessió anomenada "Son Batlet", a Randa.

Es conegueren quan ell feia el servei militar a S'Horta. Va ser casualitat, perquè el padrí estava destinat abans a S'Avallet. Josep Pocoví havia festejat una altra al·lota durant 19 mesos. Va ser un altre cop el servei militar que va decidir la unió de dues persones. Josep era el cuiner del quarter i anava a cercar carn a una casa de S'Horta, d'on Miquela n'era neboda. No cal seguir la resta, el lector ja pot continuar... Quan varen haver festejat uns tres anys i mig, es casaren. Ella tenia 21 anys, i ell, 24.

El més curiós però, és la manera com s'havien de veure. Asseguts els tres a la camilla de casa seva, el padrí em contava que anava a festejar amb bicicleta, però com que era tan enfora, només hi podia anar una vegada per setmana.

Després de casats, van viure a molts llocs. Des del primer dia residiren a Felanitx. No feia un any de matrimoni i ja tengueren la primera filla, Antònia. Quan aquesta encara no havia complert els dos anys, es traslladaren al Port d'Alcúdia on nasqueren la segona i tercera filles, Francisca i Miquela. Al cap de poc temps, Josep i Miquela, vengueren a viure a Montuïri i des d'aquell dia, sempre han estat aquí. A la vila va néi-

xer la petita, Joana.

Sempre ha estat una parella molt feïnera. El padrí des de jove ha estat caminer i "cabo" d'Obres Públiques, fins que fa uns quants anys, va jubilar-se. Ella no tenia molt de temps per treballar ja que les nines eren petites i necessitaven de la mare. Tot i això, quan tenia un poc de temps lliure, cosia.

En aquella època, les dificultats econòmiques afectaven la majoria de gent; ells, també. Per això i amb les quatre nines petites, Josep, quan arribava de la feina, s'havia de posar a treballar per entrar més doblers a casa i poder mantenir la seva família. Aquesta feina fou molt dura perquè hagué de fer voreres netes, picar pedra i altres tasques per tal de treure un duro: "Quan vivíem a Felanitx, pagàvem vint duros de lloguer de casa i la paga era només de deu".

El pitjor record de la seva vida va ser un accident que sofriren quan venien dels toros. El padrí va tenir bastants de cops; mentre que la padrina va quedar bastant greu i, inclús, li varen haver de cosir una profunda ferida al cap. Va estar internada dos mesos a la Clínica Llopart de Sa Pobla. Amb ells hi anava la filla Francisca, que encara no caminava; però sortadament, no li passà res.

Ens picava la curiositat de saber si haguessin desitjat un al·lot, posat que només havien tengut nines: "No haguéssim volgut cap nin, perquè ja que totes eren nines,

ens estimàvem més que fossin iguals".

El passat dissabte 23 de novembre, es reuniren a la casa d'Es Pujol, les filles, els gendres, els néts i nètes per celebrar les noces d'or. Vaig preguntar als padrins si en aquells moments i girant l'ullada cap als cinquanta anys anteriors, es trobaven bé: "Pensem que sí —contestà el padrí— perquè si posam damunt una balança el que és bo i el que ha estat dolent, guanya el bé".

Gran és la família que Josep i Miquela han creat al llarg d'aquests cinquanta anys... Ja ho sabeu, padrí i padrina, que puguin ser bons i amb salut els qui vos resten de la vostra vida.

*Miquela Nicolau
Miquela Nicolau Pocoví*

El dia de la festa, varem dedicar aquestes lletres als padrins:

Amb gran goig i alegria,
vos volem felicitar,
desitjant pogueu estar
sempre units amb la família.

Quatre filles heu tingut
que sempre vos han escoltat,
quatre gendres i vuit nets
que sempre vos han estimat.

Tots plegats volem fer festa
en aquest aniversari.

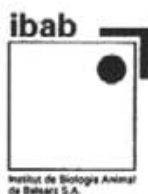
Que molts d'anys pogueu estar
amb salut i companyia,
sense mai notar a faltar
el bon humor i l'alegria.

Llet de les Balears

Una garantia de Qualitat **Beu-ne sempre**

És nostra, de les millors vaques d'Europa. Compleix els més estrictes controls
sanitaris. Contribuiràs amb **MOLT BON GUST** al sosteniment de la nostra
AGRICULTURA, RAMADERIA I MEDI NATURAL.

GOVERN BALEAR

Conselleria d'Agricultura, Comerç i Indústria

AGAMA • LLET MALLORQUINA • PALMA CREM • LLET PIRIS • COINGA • DOLIGA

LA FOTO DE MITJAN SEGLE

Balls típics

No hem pogut assegurar de quan ni del per què d'aquests balls típics en mig de plaça. El que sí és cert és que era poc passat el 1950 i que era un horabaixa de sol, ja que l'excessiva llum fa que no es pugui veure bé l'edifici ja esbucat de l'antiga casa de la vila; encara que sí es destrien algunes persones que contemplen l'espectacle des de damunt el balcó de can Pieres. L'esbart d'al·lots vestides de pagesa, unes ballant i altres esperant el seu torn, assegudes en primera fila, fa veure que es tractava d'una festa amb motiu de qualche esdeveniment. Suposam, però, que alguns lectors d'edat podran reconèixer diferents persones de les que apareixen a la fotografia.

Records d'infantesa

Entreteniments

Quan ens trobàvem un grup d'al·lots, entre els dotze i els quinze anys, ens agradava els diumenges anar a muntar amb bicicleta; majoritàriament anàvem per la carretera de Sant Joan, però quan érem a l'altura de la possessió de Solanda, tornàvem. Del grup hi havia en Toni "Soldadet", en Miquel "Vadell" (†), en Biel "Xocolater" (†) i altres que m'han fuit de la memòria.

Un altre entreteniment era anar a veure jugar a la tella. Aquest joc es feia a diferents llocs, però el més concorregut era el del carrer de Mestre Josep Porcel, el tros que surt al carrer Ramon Llull. Aquí es jugava amb molt d'interès, ja que hi prenién part joves

que rondaven els 18 i bastants anys més. Els espectadors seguien amb molt d'entusiasme aquest esport, per la raó que alguns en la primera tirada ja endevinaven el blanc, i això era molt aplaudit.

Al començament de la tardor de l'any 1927, el mestre d'escola Miquel Martínez Canals, m'envià, juntament amb un condeixeble, a l'advocat Bartomeu Ferrando Obrador, a dur-li un llibre. Aquesta obra es titulava "Historia de Gil Blas de Santillana", escrita per Alonso Renato Lesage, francès. Una vegada entregada la novel·la, en Ferrando conversà amb nosaltres i ens va preguntar si ens agradaria anar a classe amb ell. Ho vaig dir als meus pares i els va parèixer bé aquest oferiment, de tal manera que prompte començava a rebre l'ensenyament del

nou professor. Hi vaig anar uns dos anys, i el que em va ensenyar m'ha estat de gran utilitat en la vida. Mai volgué cobrar un cèntim.

Tornant als meus companys, aleshores ja feien feina, de picapedrer, de ferrer, de fuster o treballant al camp. A mon pare li va semblar bé que aprenguéssim l'ofici de barber i em va posar amb mestre Tòfol Pizà. Vaig fer feina uns anys en el poble, però després vaig anar a Ciutat. Aquí vaig treballar fins als 18 anys, que fou quan vaig sol·licitar l'ingrés com a voluntari a l'arma d'Infanteria, on vaig entrar el 3 de febrer de 1934. M'agradà la vida militar, motiu pel qual vaig seguir dins l'Exèrcit fins que em va arribar l'edat de la jubilació, als seixanta anys.

Llorenç Bauçà Miralles

Tot un bandarria

N'hi ha que la petjada que han deixat al poble no és gaire positiva. Avui parlarem del comportament d'algunes persones respecte als seus conciutadans i als béns públics. El fets succeïren el mes d'abril de l'any 1824.

Joan Verger "Pelut" fou descobert rompent una paret mestra de la presó municipal amb una falç amb la intenció de construir una bodega al local, alegant que aquest era seu.

Arrabassava la mescla de les juntes de les pedres i després anava llevant aquestes. En el moment en què fou detingut el forat ja tenia quatre pams d'ample i dos de llarg.

Quan estava tancat a la mateixa presó, rompé els barrerons de fusta de la petita finestra de la porta i arrabassà el seient de l'excusat. Tot això ho va fer engrillonat.

El tal Verger devia ser tot un brau ja que amb les seves pròpies mans va fer tres trossos la cadena que li fermava els dos peus.

Recollirem el testimoni de persones que declararen a la causa duita contra aquest individu. El primer el transcriurem complet i de l'altre tan sols extraurem les qüestions que delimitin el perquè del comportament de Joan Verger.

Declaració de Sebastià Mascaró, aleshores Tinent de Batle:

- En la villa de Montuiri del Reyno de Mallorca a los veinte y un día del mes de abril de mil ochocientos veinte y quatro pareció en esta curia Rl. ante el Mgco. Dn. Pedro Francisco Martorell Bayle Rl. en la presente villa, Sebastián Mascaró hijo de Bartolomé y de Magdalena Ribas, natural y vezino de la presente villa, testigo administrado en la causa que se sigue de oficio por orden de la Real Audiencia contra Juan Verger als Pelut sobre aver rompido la paret de la cárcel y otros exesos, del qual dicho Bayle Real recibió juramento por ante mí el infrascrito escribano el que presto en mano y poder del Bayle Real y hizo una señal de la cruz en forma de derecho, baxo cuyo cargo prometió decir la verdad de lo que supiese y fuese.

Preguntado y siéndolo al tenor del juramento dixo que el perjurio quede privado de ver la casa de Dios y queda obligado a resarcir el daño que ocasiona.

Preguntado al tenor de la causa y en

Encara romanen així algunes antigues cases del carrer de Na Quintana

terado: Dixo que la mañana del día quinze del mes que rige estando el declarante en casa en cama ohio que llamaban a su puerta sin saber quien, diciendo que Juan Verger estava en la Plaza, que rompía la paret de las Reales Cárceles, el declarante, como Teniente de Bayle Real se levantó de la cama y fue a ver el caso y encontró a dicho Verger que se estava en la Plaza rompiendo la paret de estas Reales Cárceles con una hoz y le preguntó el declarante que hera lo que hasía y Verger le contestó que quería abrir un portal a la cárcel por poner una bodega de su cuenta y que la cárcel hera suya reprendiendo al declarante Verger diciéndole que si él en su casa hasía lo que le acomodava y que por consiguiente el quería haser lo que le acomodara en la suya.

El declarante mandó a Verger que se parase de romper la paret y no quiso pararse. El declarante luego llamó a Matheo Cerdá, a Antonio Pocoví y a Juan Miralles "Rua", diciéndoles que aguardasen a Verger que no se escapase y que se hiva a dar parte al Sr. Bayle Rl. y así lo hizo y luego el declarante, juntamente con el Sr. Bayle Rl. se constituieron en la misma Plaza en donde encontraron a Verger que haun continuava la citada paret de la cárcel, en que mandó el Sr. Bayle que luego Verger se pusiese en las Reales Cárceles y así se ejecutó y el declarante se fue en su casa.

Preguntado si sabe o si ha ohido decir que Juan Verger seya aplicado al trabajo

y con este trabajo si se mantiene a él y su muger. Dixo que ignora ni ha ohido decir que dicho Verger desde que a venido de presidio haya trabajado de su cuenta ni a jornal ni de otra manera. Que lo que es cierto que la vida de Verger es hosiosa, vago y olgasano, paseándose por los campos, calles y de taverna en taverna, gritando y asiendo el loco, otras veces dioseando (pordioseando) y otras insultando de palabra el primero que le corrija y que no mantiene a su muger y que esto es su modo de vivir.

Preguntado si tiene a Juan Verger por un hombre falto de juicio, dixo que jamás a tenido a Verger por falto de juicio, que por lo contrario que las adiciones que hace y los exesos que comete, los alborotos, las insultaciones, todo lo hace con malicia para el desfreso de su olgasanería vago y de su modo de vivir expresando varias veces dicho Verger ante el declarante que todo quanto hasía era para que lo pusiesen preso en las cárceles y luego aprendió y que de esa manera le darían de comer.

Preguntado si sabe o si a ohido decir que Verger haya escandalizado el pueblo con sus adiciones, cansiones y modo de hablar. Dixo que Verger es un hombre muy afisionado a ser cansiones vulgo glosas y sin más ni menos a cualquiera que se le presente delante le hase cansiones picantes y ofensivas como así lo ha echo varias veces con el declarante y que los dichos de Verger son muy desvergonzados y que es tanto así que

Bartolomé Mateu dixo al declarante ha-ce pocos dias que havia reprendido a Juan Verger diciéndole que era un escándalo al pueblo que un hombre de su edad hubiese llenado su muger de gálico (1) en que Verger le contestó poniéndose la mano a la bragueta sacando el miembro haciendo varias adiciones indecorosas, diciendo que su miembro hera una pera perada y que no tenía gálico.

Preguntado si sabe o si ha oído decir o si lo presume que Verger haya robado alguna cosa o si lo tiene por sospechoso y si tiene comunicación con alguna cuadrilla de ladrones o si lo presume. Dixe el declarante como Teniente de Bayle abrá cosa de unos quinze dias que tuvo notisia que Juan Verger derribava las puertas de su casa maltratando a su muger e infamiándola y de este resultado lo puso preso en la cárcel y al entrar a ella lo hizo regonoser por el Oficial Sache y dentro sus faldigueras le encontró diez o doze alcachofas y preguntándole de donde las havia sacado, en que contestó Verger que nada tenía que ver con las carchofas, que el tenía el diesmo del verde y que no era cosa de su ramo y respondiéndole el declarante on esta falsedad por razón de no tener tal diezmo, dixo Verger que las avia cogido del

cementerio del Monte de San Miguel y después el declarante ha sabido por vo-zes comunes que las havia robado del huerto del predio Son Manera, propio de Da. Pedrona Martorell. Más dixo el declarante que la vida de Verger es muy sospechosa por razón que se mantiene sin trabajar ni aun pidiendo limosna muy pocas vezes y que ignora que tenga comunicación con compañía de ladrones, haun que es verdad que hase pocos dias que Verger iba acompañado de un pobre muy sospechoso de la villa de Petra y que también era o havia sido presidiario juntamente con Verger.

Preguntado si sabe la causa o la presume que estuvo en presidio Verger. Dixo que lo que sabe el declarante que Verger fue sentenciado a presidio, fue por instancia de su respectiva muger, por sospechas de haver robado, por vago y escandaloso y que esto es quanto sabe y es verdad.

Y haviéndosele leída esta declaración por mi el infrascrito escrivano con idioma del país, dixo que es lo mismo que tiene declarado a lo qual se afirma y notifica y expresó ser de edad de cuarenta y dos años en poca diferencia y lo firmó de su mano con el Bayle Rl. y yo el escrivano de que doy fe.

La següent entrevista és el testimoni de Maciana Manera, esposa de Joan Verger. Aquesta comentà que el seu marit havia sortit de la presó (del presidio o obras públicas de la capital de Palma), i que primerament va demanar almoïna per la vila i pels pobles veïns però, posteriorment, degué ser ella la que en demanà fins que una ceguera progressiva l'obligà a deixar-ho. El seu home l'acosà, amb accions violentes, perquè li donàs doblers (hizo pedasos el cargon (2) de la cama y unos faldones blancos...a romperle los bancos de la cama para quemarlos...la declarante tuvo que sacar lo poco que tenía en su casa por razón que lo quería vender y al último fue presiso el separarse de su casa y compañía poniéndose con un cuñado suyo Jayme Verger respecto que la declarante temía que no le diese de palos o que le quitase la vida)

Posteriorment reconeix que el seu marit la haya llenado de gálico.

Fou condemnat a sis anys de presó a Màlaga.

Guillem Mas Miralles

(1) Així era conegut antigament el mal francès o sífilis.

(2) Per jergón, màrrega.

*L'Estació de Servei Ses Jardines i el
Bar Ses Jardines
desitgen a tot el poble de Montuïri unes
bones festes de Nadal i un venturós 1997*

Maties Munar Duran, 36 anys metge titular de Montuïri

Ben acceptat pel poble, des de tot d'una es guanyà moltes simpaties

Les persones que el freqüentaren o foren tractades professionalment per ell, en general en guarden un bon record. És ver que eren altres temps, però també és cert que Maties Munar Duran fou un metge que vengué com a titular a la vila i ja des de tot d'una es va saber captar l'estimació de molts de montuïrers desitjosos de ser atesos per una persona que exercís la medicina més que com un mitjà per guanyar-se la vida, per un professional que també fos el metge que comprengué una gent senzilla i indicàs el remei adient en els casos de malalties.

Don Maties Munar va néixer a Manacor el 17 de gener de 1897 i els seus pares, Joan i Margalida, malgrat fossin pagesos, tot i veient les qualitats intel·lectuals del seu fill i essent que disposaven dels recursos necessaris, una vegada acabat el batxiller, el 1916, pogueren enviar Maties a cursar la carrera de metge a la Universitat de Barcelona. I allà, el 1921 obtenia la graduació de llicenciat en medicina.

Retornat a Manacor, al cap d'un any, obtingué la titularitat com a metge de Montuïri. I aquí vengué el 2 de desembre de 1922 per a començar a desenvolupar els seus coneixements científics; tasca que es va perllongar per espai de 36 anys sense interrupció i amb unes condicions i mitjans molts diferents i manco eficaços que els d'ara.

No oblidem que a la seva venguda tornava esser batle de Montuïri Joan Ferrando Obrador i ens trobàvem en plena monarquia. El 1931 s'instal·là la república, després vengué la guerra civil, la dictadura i sempre fou ben considerat pels governants, fossin d'un o altre caire polític. El 7 de novembre de 1958 deixava de ser metge del nostre poble per haver obtingut també una titularitat a Palma. Aleshores era batle de Montuïri Joan Miralles Riera.

Don Maties havia vingut de fadrí a Montuïri i va instal·lar els seu domicili en el carrer de Sa Trona. També fou en el nostre poble on va conèixer la que havia de ser la seva esposa. I mirau com iniciaren aquestes relacions: En certa ocasió el jove metge va haver d'anar a prestar els seus serveis professionals al

nou propietari de Son Trobat, qui s'havia posat malalt; un home sol·leric que feia poc temps havia vingut de Puerto Rico amb una bona hisenda i havia comprat aquella possessió. Per mor d'aquesta malaltia hi va haver d'anar un bon grapat de vegades i allà fou on va conèixer la filla del propietari: una al·lota anomenada Esperança Marqués—qui per cert havia nascuda en aquell país americà i la seva mare era d'allà—, i encara que parlàs en castellà no fou motiu suficient perquè ambdós s'enamorassin i el 28 de novembre de 1925 ja es casaven a Ciutat. Allà va néixer la primera filla, na Margalida, el 1926; i a Montuïri, en Joan (1928) i finalment, el 1937, també a Montuïri na "Marita".

Durant els anys que va exercir a Montuïri no sols fou ben arribat, sinó que també i a mesura que passaven els anys, de cada dia era més ben considerat. Aquí va fer moltes "iguales" i bastava que una parella es casàs perquè tot seguit ja en fes una de nova.

No va considerar mai l'esclavitud que suposava en aquell temps esser metge d'un poble, ja que a totes hores, de dia, de matinada i de nit estava disposat a anar al domicili que fos quan els seus serveis eren sol·licitats. No escatimà mai cap hora ni sacrifici. Per això la gent n'estava contenta.

Políticament, ja ho hem dit abans, no

es va decantar mai per un determinat partit. Era amic d'uns i altres. Dos metges més durant molts d'anys dels que ell va exercir a Montuïri compartiren treball: el metge Oliver i el metge Florentino; però ell era el més demanat. No obstant, sempre conservà una bona amistat amb un i altre. Durant les seves vacances—cada any a l'estiu anava un mes al port de Manacor—deixava com a substitut el metge "de Meià".

Un altre aspecte els que ens veim obligats a fer-nos-en ressò és el dels naixements. Aleshores generalment totes les dones que havien de donar a llum ho feien a la seva llar, i la major part d'elles eren assistides pel metge Munar. Foren tants els infants que va ajudar a néixer i amb tanta mestria, que qualcú va arribar a dir que s'havia d'haver fet comare. Com també un altre caire favorable fou aquest: La gent pagesa en aquell temps disposava de pocs doblers i tot i essent que cadascú s'havia de pagar les seves medecines, mols li demanaven que els receptàs un medicament de baix preu. I així fou com ell, sempre que ho considerava suficient, receptava herbes, eucaliptus o altres ingredients casolans.

Era molt aficionat al futbol. Anava a molts de partits d'aquell primerenc C.D. Montuïri. Una vegada de les que ell va actuar d'àrbitre, va anul·lar un gol al Portocristo i així guanyaren els de la vila per 1-0. Quan el qui l'havia aconseguit li demanà el per què d'aquella decisió arbitrària ell li contestà: "Perquè has pres massa força i has xutat massa fort".

Una vegada designat metge titular de Ciutat, el 7 de novembre de 1958, l'Ajuntament de Montuïri en el Puig li reté un sentit homenatge d'acomiadament. S'hi reuniren les forces vives i els altres metges del poble. A Palma, fins a la seva jubilació, a més d'exercir com a metge titular, també fou habilitat, director d'IMECO, representant dels metges titulars, així com altres càrrecs.

Va morir als 84 anys, a Ciutat, dia 14 de setembre de 1981.

O. Arbona

Nota.- Ens han facilitat moltes dades el seu fill Joan i na "Juanita" Cioquell.

Nostàlgia ramadera - I

Ja no es recolleix llet ni se'n ven a la menuda

L'aigua és vida, sense ella no hi hauria cap ésser vivent damunt la terra; es pot resistir més bé la fam que la set, sempre que es torba a ploure ja es comença a xerrar de canvi climàtic i els governants, mitjançant els medis de comunicació, es posen a fer campanyes publicitàries encaminades a concienciar la gent cap a l'estalvi d'aigua, dient-nos que és un bé escàs, necessari, insubstituïble... i per aquestes raons cal anar en compte a no tuitar-la, que potser a un futur proper no n'hi hagi abastament per cobrir les nostres necessitats. És a dir, l'aigua és un líquid tan abundant, posat que es troba pels llacs, rius, pous i perforacions de més d'un centenar de metres de fondària a través dels quals es capten les aigües subterrànies i que obeeix a un cicle natural de recuperació; plou, el sol torna evaporar, es tornen formar niguls, torna caure aigua i quan es forma la gota freda a les capes altes de l'atmosfera hi ha fortes tempestes que causen inundacions i moltes vegades desastres, en definitiva cau massa aigua en poc temps, i així successivament se segueix el cicle a més d'haver-hi més de dues tercers parts de la superfície del nostre planeta, de mar. Així i tot ens diuen que l'hem d'estalviar. Encara que sembli n'hi hagi a balquena no s'ha de tuitar.

En canvi a la llet no la trobam pels llacs, rius ni es capta a través de pous perquè no existeixen corrents subterrà-

nies d'aquest blanc líquid sinó que la produeixen els animals lleters com son majoritàriament les vaques i cabres. Ara per la primera de televisió espanyola i amb la finalitat de fomentar el consum de llet, emeten el programa "leche i salud" en el qual lloen i expliquen les seves qualitats. Ens diuen que consumir llet és salut, per tant és bona per tothom, ja que és molt alimentícia, conté proteïnes, vitamines, calcs, fòsfor i més qualitats que fan d'ella un imprescindible aliment. El mal per als pagesos és que ens diuen des de l'UE -Unió Europea- que no provem de produir-ne més de la que ens diguin, que si ho feim ens sancionaran per massa producció. I com que enguany Espanya no ha obeït la normativa europea per haver superat la quota que té assignada, haurà de pagar una multa, la qual el *gobierno* vol que la paguin els propis productors. Hem pogut veure per la televisió com per Galícia els ramaders fan manifestacions en contra d'aquesta mesura, no estan conformes, es queixen i amb raó. Qui ho hagués dit anys enrera que mancàs aigua i sobràs d'aquest tan important i bàsic aliment! Perquè si important per la vida és l'aigua no ho és manco la llet i aquesta és alimentícia i necessària des que naixem fins que morim i costa produir-la, no en plou com si fos aigua. Antany, quan la gent dels pobles encara no havia fuita a guanyar el jornal fora del conreu, abans d'haver-hi tanta maquinària, el pagès petit

El pastor de Son Moragues (1982)

i que volia o podia estar un poc subjecte a elles, tenia una vaca o dues, i gairebé totes les famílies pageses una o dues cabres amb la finalitat de tenir llet per al consum familiar i un cabrit per a fer panades per Pasqua i de la llet sobrant surar bèn.

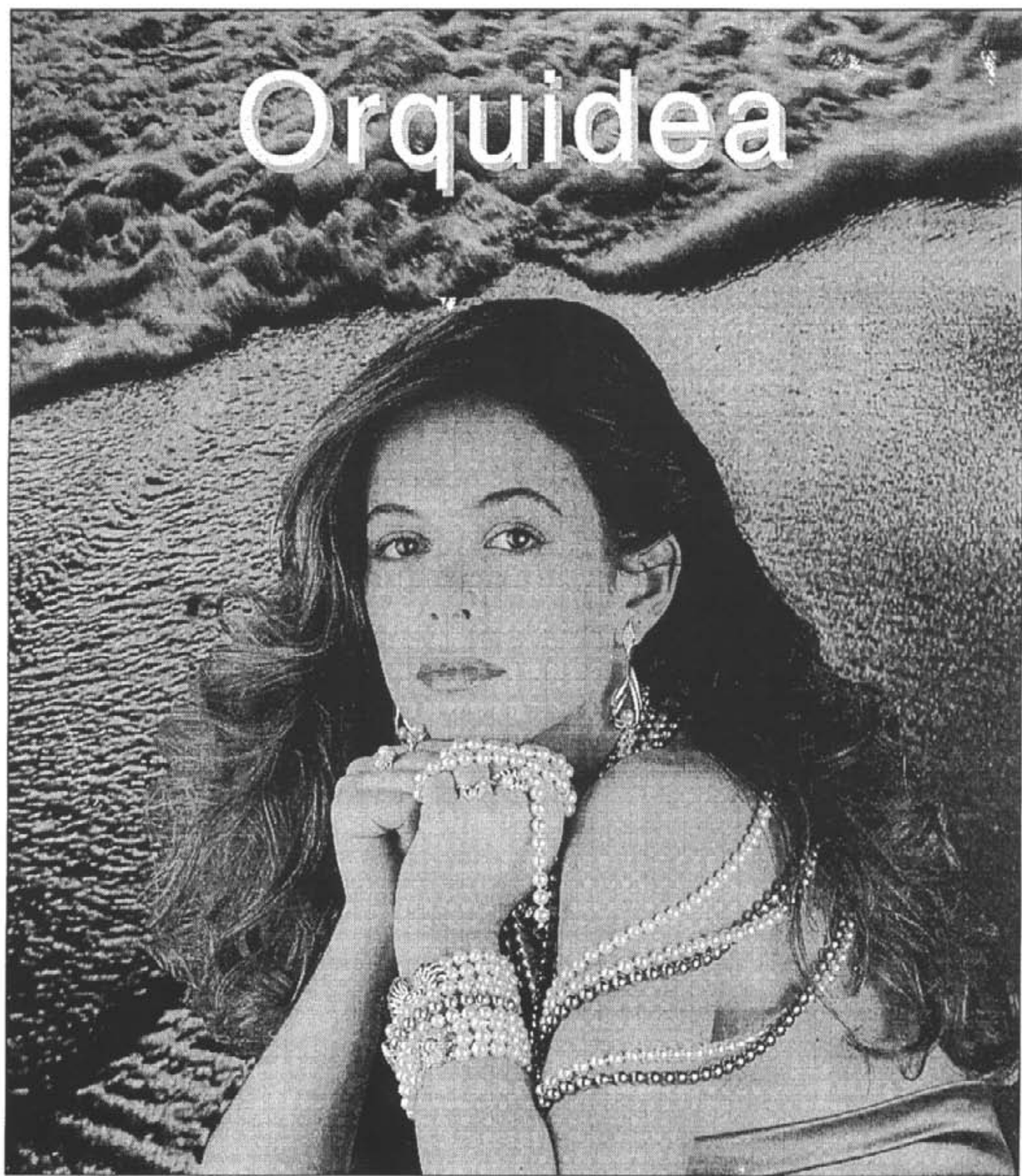
Les vaques tenen el ventre gros, per a omplir-lo-se mengien molt, per tant són males de mantenir. Per aquest motiu les cases pageses que no disposaven de gaire terres només en tenien una, i si podien mantenir-les solien tenir-ne dues o tres.

Aqueixa manera de pagesia feia que per les cases i casetes de fora vila hi hagués vida i es pogués viure conrant unes quantes quarterades. I és que les vaques, cabres i ovelles a més de produir llet i d'aquesta poder-ne treure derivats: formatges, brossats, gelats, flans... també eren i són les millors fàbriques de matèria orgànica o sigui fems i que tant bon profit fa als conreus tant a plantes herbàcies com a l'arbrat. Record encara quan cada dia els vaquers s'aixecaven molt dematí per munyir i el recol·lector que amb un carretó tirat per una bèstia falaguera -sempre frisava- feia la recollida de la llet per les cases de fora vila, el matí i el capvespre; també amb un tricicle en el qual hi col·locava quatre o cinc gerres grosses, mirau si havia de pitjar fort als pedals per empènyer tant de pes! Després ho feu amb una motocicleta i darrerament amb un camionet i ja només una vegada al dia. S'emportava la llet a ca seva o a un punt d'arreglada. Els vespres en venia a la menuda i passava el camió de la central lletera a dur-se'n les gerres plenes i deixava les buides. Per fora vila tot anava bé.

Continuarà

Sion Nicolau

Orquidea

Perlas
Orquidea®

12 Equips en competició cada setmana

Inaugurada l'Escola Municipal de Futbol

500 participants en el "I Cross Joan Barceló", de "Sa Fira"

El divendres, 22 de novembre, va tenir lloc a la sala d'actes de l'Ajuntament la presentació de l'Escola Municipal de Futbol que està adreçada als nins d'edats compreses entre els sis i onze anys i pertanyents als equips de futbol escolar, futbol-7 benjamí i futbol-7 aleví.

Gabriel Mates, regidor d'esports, va manifestar que es tractava d'un conveni entre Associació de Pares i Mares, Club Esportiu Montuiri i Ajuntament. "Es crearà una comissió mixta constituïda per Amador Bauçà, president de l'Ampa; Josep Maria Munar, coordinador del futbol base i ell mateix, en representació de l'Ajuntament", va anunciar. Tindrà tres nivells de desenvolupament.

El llicenciat en Educació Física, el porrerenc Miquel Àngel Frau, assumirà la direcció i Joan Verger Rossinyol serà el coordinador. Contarà amb els monitors Guillem Munar, Tomeu Fullana, Tomeu Verger, Rafel Alcover i també, Joan Verger qui seran les persones qui

impartiran les ensenyances i estaran en contacte amb l'alumnat.

Cada participant pagarà una quota de 9.600 pessetes, que podrà abonar en vuit mensualitats de 1.200 pessetes cada una. Es regalarà un xandall a cada inscrit i disposaran de "petos" i balons.

Els nins rebran una revisió mèdica que efectuarà a Montuiri el Gabinet de Medicina Esportiva del Consell Insular de Mallorca qui emplenarà un full de seguiment de cada esportista. Es posarà especial èmfasi en l'alimentació i formació integral de la persona.

Joan Verger, coordinador, va explicar que la idea havia sorgit entre ell i Biel Mates quan encara eren jugadors de futbol. "Volíem que fos una Escola del Pla de Mallorca; però, prest, ens adonaren que resultava massa difícil i costós. Per tant, ens decidírem per començar per una cosa més reduïda", va confessar.

"Ens hem fonamentat en la constitució dels equips de futbol escolar, futbol-7 benjamí i futbol-7 aleví. Era la millor solució, posat que aprofitarem per fer sessions amb una part d'entrenament i una altra d'escola de futbol".

"La funció- va continuar informant, Joan Verger- serà la de divertir els al·lots i el pares, educar en la disciplina esportiva i ensenyar futbol. No es tracta de fer jugadors per a l'any vinent, sinó a llarg termini i que en tenir 20 anys, sàpiguen futbol. Tant debò - va desitjar- que d'aquí a deu anys tenguin un equip a III divisió format totalment per montuירים".

Va explicar la tasca del coordinador i va assenyalar que seria la de preparar dia a dia les activitats dels monitors i facilitar-los la bibliografia adient. "Aquests són els qui tenen la tasca més important perquè són els qui estan en

Teo Cabanes, Gabriel Matas i Joan Verger ocuparen la presidència i intervingueren a la inauguració de l'Escola Municipal de Futbol

contacte directe amb els nins".

Va anunciar que és previst que els propers anys l'Escola s'ampliï a les categories infantil, cadet i juvenil.

Els grups estaran formats en base al criteri de nivell i no per edats: "d'aquesta manera aprenen més".

EL I CROSS JOAN BARCELÓ

No podien haver començat millor els actes de la fira d'enguany pel que fa al caire esportiu, ja que tant la participació de joves escolars com la de gent major fou grandiosa: un total de 500, com dia 30 passat, no s'havien vist mai a Montuiri.

En el cross d'edat escolar foren 374 atletes els qui l'acabaren i tots reberen una camiseta de l'Ajuntament de Montuiri, atletes que representaren la totalitat dels Comitès Comarcals de Mallorca i fou el de més participació d'aquesta modalitat, a l'illa.

El cross popular per categories i edats, en que es classificaren 120 atletes, va recordar el mateix itinerari per Ses Rotes que el cross que tant d'èxit va assolir el 1980. El guanyador absolut dels 10 kms. fou Johnny Ouriaghli del club Filípides de Palma.

El motuïrer Esteve Barceló fou el 2^{on} classificat a la prova de promeses i el seu pare, Joan, el 4^{on} a la de veterans. Cal destacar els 53 atletes de la categoria senyor que acabaren els 10 kms.

(Més esports a les pàgines següents)

Si demà vols mantenir intacta
la teva Qualitat de Vida

Fes esport

i contracta un

PLAN DE PENSIONES

"SA NOSTRA"

"SA
NOSTRA"

CAIXA DE BALEARS

FUTBOLET INICIACIÓ

El més petits de futbol han començat la lliga. El nins i nines de futbolet de la categoria iniciació (6 i 7 anys) varen començar el 30 de novembre la competició escolar comarcal, si és que es pot anomenar "competició". Un altre any més se n'encarrega l'Ampa. Joan Verger Rossinyol és el seu mster; Aina Rosselló, la delegada i Benet Campins, el delegat.

A causa de l'elevat nombre de participants (15 equips) s'han fet dos grups: A i B. Els de Montuïri juguen en el B que està integrat per nins més joves: Felanitx, Sineu B, Ariany, Algaida B, Sant Jordi, Sant Joan i Montuïri. Acaben la primera fase abans de les vacances de Pasqua. Després faran un play-off o concentracions als pobles que ho sol·licitin.

La plantilla està formada pels onze jugadors següents:

Juan Andrés Coronado
Bernat Fiol Janer
Joan Pau Oliver Sastre
Josep Cerdà Cerdà
Pep Biel Oliver Gallard
Joan Martí González Bordas
Joan Antoni Solier Costa
Francesc Campins Bauçà
Jaume Martí Lladó Trobat
Gabriel Roca Marimon
Mateu Bauçà Sansó

FUTBOL-7 VETERANS

Dos equips del poble juguen el torneig de futbol-7 d'empreses organitzat per la Federació Balear de Futbol. Els partits en "Es Revolt" es disputen cada divendres. S'alternen de manera que cada divendres jugui un dels dos conjunts a Montuïri.

Els Veterans Montuïri participen en el grup B i tenen com a rivals Palerm Porreres, Somnis Blaus, Gesa, Levadura Canario, Tauja, Restaurant Es Control, Restaurant Sa Taverna, Cala Llombards i Sant Marçal.

Restaurant Munper milita en el grup C juntament amb Es Born, S'Estació, Restaurant Antonio, Viposa, Pop, Indústria Semar, Cial Campins, UD Llombards i Marbres Vallcaneres. Cada grup està format per deu equips cada un.

D'aquesta manera són dotze els equips del nostre poble que cada setmana practiquen esport: 3 de bàsquet, 1 de futbolet, 2 de futbol-7 base, 2 de futbol-7 veterans i 4 de futbol. Tot un mèrit per a un poble de 2.190 habitants.

RESULTATS

Els resultats dels partits jugats el passat mes de novembre han estat els següents

BÀSQUET

Mini-bàsquet aleví

Jovent Cimsa, 46 - Montuïri, 19
Montuïri, 42 - Jov. Mariana, 38
Jov. Llucmajor, 41 - Montuïri, 22
Montuïri, 32 - Cide, 15

Bons Aires A, 44 - Montuïri, 27

Infantil

Joventut Mariana, 30 - Montuïri, 44
Montuïri, 22 - Santanyí, 40
Santa Maria, 50 - Montuïri, 31
Montuïri, 73 - Campos, 22

Cadet

Perles Manacor, 68 - Montuïri, 31
Montuïri, 22 - Sant Llorenç, 24
Alcúdia, 66 - Montuïri, 38
Montuïri, 86 - Campanet, 23

FUTBOL-7

Benjamí

Mariense, 16 - Montuïri, 2
Algaida, 15 - Montuïri, 1
Montuïri, 0 - Murense, 6
SS Artà, 5 - Montuïri, 6

Aleví

Montuïri, 4 - Vilafranca, 2
S'Horta, 3 - Montuïri, 3
Llubí, 2 - Montuïri, 6
Montuïri, 7 - Felanitx, 3

Veterans

Tauja, 4 - V. Montuïri, 0

Munper, 3 - Es Born, 5
Pop 67, 3 - Munper, 6
V. Montuïri, 3 - Levadura Canario, 6
Palerm Porreres, 6 - Montuïri, 1
V. Montuïri, 1 - Gesa, 6

FUTBOL

Infantil

Santanyí, 3 - Montuïri, 1
Montuïri, 0 - B. Cala Millor, 3
Cala d'Or, 7 - Montuïri, 3
Montuïri, 5 - Algaida, 0

Cadet

Montuïri, 3 - Cardassar, 5
Porreres, 2 - Montuïri, 1
Espanya, 3 - Montuïri, 2

Juvenil

Montuïri, 2 - At Balears B, 0
Montuïri, 2 - La Salle, 5
Campos, 1 - Montuïri, 1
Montuïri, 1 - Platges Calvià B, 0

I regional

Montuïri, 4 - Independent, 1
Colònia, 2 - Montuïri, 3
Montuïri, 5 - Portocristo, 1

Biel Gomila

Restaurant PUIG DE SANT MIQUEL

(Dimarts, tancat)

**Cuina mallorquina
Forn de llenya**

Ctra. de Manacor, km. 31 • Tlf. 64 63 14 • Montuïri

Ruben Medina Martín

Va néixer el 9 de març de 1975. Per tant té 21 anys. Al futbol base va jugar amb el Mallorca fins a infantil; després va estar 2 anys amb el Platges de Calvià de juvenil i a mitjan temporada de l'any passat va fitxar pel Montuïri perquè tengué una xerrada amb en Bussi i el va convèncer per poder salvar el Montuïri de la categoria. Actualment juga de llibero i pensa que primer és fer pujar l'equip a I Preferent i després, si pot ser, fer campions. El seu equip preferit és l'Atlètic de Bilbao i el seu ídol, Antonio Camacho. Com anècdota recorda que jugant amb el Mallorca benjamí, concretament contra La Salle, ell va fer l'únic gol que els va proclamar campions, però d'això ja fa molts d'anys.

Miquel Ribes Nicolau

Ha complit 22 anys i va néixer dia 20 de juny del 1974. Al futbol base va jugar amb el Montuïri fins a juvenil, després va jugar tres temporades amb el Sant Joan, a segona regional i enguany ha tornat a casa perquè la directiva li ho va proposar i va acceptar. Juga de defensa esquerra i pensa, com la resta dels companys, que al Montuïri no li queda altre remei que pujar de categoria, ja que considera que la I regional no és el lloc per estar el Montuïri. El seu equip preferit és el Barcelona i en Hristo Stoichkov, el seu ídol. Recorda una anècdota, encara que jugant amb el Sant Joan, concretament en un partit en què es va embrutar un poc i a l'àrbitre li van caure les targetes i ell les va agafar i les se'n va dur. Ara decoren les parets del "Pub Es Centro" de Sant Joan.

Gerardo Calamardo de la Fuente

Té 24 anys i va néixer dia 22 d'octubre del 1972. Al futbol base va jugar amb el CIDE fins a juvenil. Després va debutar un any amb el tot poderós Reial Madrid sub-19. Va tornar a l'illa i fitxà pel Mallorca Atlètic a III divisió. L'any següent va actuar amb el Manacor a II divisió B. Després va tornar amb el Mallorca At. a III divisió. L'any passat va fitxar amb el Sóller a III divisió i enguany va decidir jugar amb el Montuïri perquè hi havia els seus amics. Juga de centrecampista i creu que el Montuïri farà campió i ascendirà de categoria. El seu equip preferit és el Reial Madrid i el seu ídol, en Michel. Com anècdota recorda que jugant amb el Mallorca Atlètic el seu mís-ter no va posar el seu nom en una convocatòria i es va pensar que no jugaria el partit del diumenge. Resultà que arribà el diumenge i l'entrenador llavors posà el seu nom a la convocatòria i fou perquè el seu ex-entrenador no havia pensat a posar el seu nom el dia de l'entrenament. Ens consta que sempre recordarà aquell mal entès.

J.A. Payeras Ramonell

Club Columbòfil Missatger de Montuïri Comencen els entrenaments

Arriba la fredor i els coloms han acabat la muda, per tant és hora de començar els entrenaments, doncs la temporada que es presenta serà dura i llarga.

Enguany, a diferència d'altres vegades, donarem la volta a l'illa, degut que hem d'acostumar els coloms a volar en qualsevol direcció, doncs estan previstes un parell d'amollades des de Catalunya, o sia direcció Nord-Sud. L'any passat ja en férem una, concretament des de Lordal (Catalunya) i va anar bastant bé,

vingueren molts de coloms i el dia no era massa bo.

El calendari d'entrenaments terrestres és el següent: Ses Canyes (13-11-96), S'Aranjassa (20-11-96), Campos del Port (27-11-96), Son Pardo (3-12-96), Santa Margalida (18-12-96), Illetes (3-1-97), Santa Ponsa (8-1-97), Peguera (15-1-97) i Peguera (22-1-97).

En quant al campionat social i regional, començarà just quan acabin els entrenaments, dia 1 de febrer, amb una

amollada des d'Eivissa. Informarem tot d'una que la comissió de concursos de la Federació Balear el presenti i sia aprovat per l'assemblea general, que representa els clubs i els esportistes.

Enguany concursaran uns 700 coloms del nostre Club. Esperem que el temps i els falcons ens respectin, que ja és de-manar molt.

Jaume

Tot és a punt per començar les obres dels graons

Els graons

Tot ja és a punt per començar les obres de restauració dels graons. El tema més delicat és la finalització. Ara per ara comptam amb el següent pressupost:

1) La parròquia aportarà 2 milions de pessetes obtingudes a través de les col·lectes ordinàries que es fan els diumenges a les misses i els ingressos que obté la parròquia mitjançant els lloguers.

2) Un aportació d'un particular de 37.000 pessetes.

3) L'Ajuntament aportarà els transport que faci falta per anar a cercar les pedres.

4) El Consell Insular de Mallorca a través de la Comissió del Patrimoni Cultural i Històric ens ajudarà subvencionant el material d'obra que s'empri.

5) La campanya del metre quadrat, si bé aquesta no es durà a terme fins que no comencin les obres. En aquests moments no es pot saber el pressupost de dites obres ja que es tracta d'una restauració, i això fa que la restauració dugui un determinat ritme segons les necessitats i mancances de l'empedrat. Per tant, quan es

pugui calcular el preu del metre quadrat segons l'envergadura de les obres es llançarà la campanya.

Retaule de Sant Pere

Aquest mes s'ha restaurat una altra peça del retaule dit de Sant Pere. El preu d'aquesta restauració ha estat de 553.000 pessetes. No obstant hem rebut una subvenció del CIM per valor de 400.000 pessetes. Hores d'ara segueixen restaurant la resta de les peces. En breu es començarà el muntatge del retaule, ja que hi ha suficients peces restaurades per començar-lo.

En aquests moments es duen gastades 1.924.120 pessetes des de l'inici de la restauració.

L'advent

Amb motiu de l'Advent –preparació per celebrar el Misteri de Nadal– cada diumenge a les 21 h. a la rectoria prepararem amb tots els qui hi acudeixin la celebració de l'eucaristia dominical, comentant a nivell personal les lectures que es llegeixen

els diumenges, així com també els principals continguts de participació a l'eucaristia. Volem així complir el que ens recomana el Concili: A l'eucaristia no s'hi va per assistir-hi, sinó per participar-hi activament (SC 14).

Església Diocesana

La col·lecta extraordinària per ajudar a les necessitats de les esglésies més pobres fou a la nostra parròquia de 37.705 pessetes. Moltes de gràcies a tots els que hi col·laboraren.

Formació cristiana per a tots

Dimecres, dia 18, a les 21 h. a la residència de Porreres se celebrarà la xerrada del curs de formació cristiana per a tots. El tema serà "El Baptisme, sacrament que imprimeix caràcter en els cristians".

Celebració de la reconciliació

Com a preparació de Nadal, aquest temps d'Advent també incloem una reflexió en torn de les nostres mancances cristianes i la celebració penitencial que tindrà lloc dia 20 a les 20 h.

Campanya recollida d'aliments

El darrer diumenge d'Advent, dia 22, es durà a terme com els altres anys la recollida d'aliments per ajudar a les famílies més necessitades que atén Càritas Diocesana.

Matines

Amb l'esplendor de cada any, confiam celebrar també enguany la nit de matines en commemoració de la venguda del Messies. Començarà a les 20'30 h. de dia 24. Encara no sabem quin nin o nina cantarà la sibil·la ja que hi ha sis candidats. Preparam també la proclamació de la cànica. La col·lecta d'aquest dia anirà destinada a ajudar les nombroses atencions que té Càritas Diocesana.

Confirmacions

El darrer diumenge de desembre –festa de la Sagrada Família–, dia 29, a les 12 h., els joves que acudeixen al procés de fe rebran el sacrament de la confirmació de mans del Sr. Bisbe, Teodor Úbeda.

Què esperam d'aquest Nadal

Hi ha una dita en mallorquí que diu: "Esper com qui esperar el Messies". Precisament el temps d'Advent és un temps per preparar-nos a commemorar la venguda del Messies.

Però, aquella gent d'aquell temps, quin tipus de Messies esperava? Idò, ni més ni manco que un Messies poderós, enlluernant, amb doblers.

Amb el seu poder traurien els romans de Palestina, enlluernaria per la seva eficàcia poderosa i amb els doblers tothom viuria de rendes.

- Un Messies semblant al que avui molts esperen.

- Que cada un tenguí poder per exercir damunt els altres.

- Enlluernar no des del que som, sinó des del que tenim perquè ens puguin valorar per tot allò que hem comprat.

- Doblers com a màxima aspiració a la felicitat.

Cap d'aquests recursos han solucionat ni solucionaran actualment el pro-

blema de l'home, perquè res d'això ha redimit la humanitat, més bé l'ha enfonsada.

Però quin Messies esperam? Idò el mateix que va sorprendre als qui l'esperaven l'any 1: *Front a un Messies poderós, enlluernant, amb doblers, s'hi oposa un Messies servidor, humil i que ve a compartir la nostra realitat humana i a elevar-la a la categoria de la dignitat que es mereix.*

Servint cream lligams d'amor i amistat. Humils és reconèixer-nos el que som (perquè ens agradi o no ens agradi, les coses són com són, no com voldríem que fossin). I compartint obrim el nostre ser a l'altre i a l'infinit.

És això Nadal o encara haurà de ser una altra cosa? Si esperam un altre Messies distint del que va venir, debades esperarem i passarem per la vida sense saber el gust que té.

Molts d'anys!

Nofre Torres, rector

Demografia

Novembre de 1996

Naixements

Dia 6.- Maria Magdalena Fiol Cerdà, filla de Gabriel i Maria Francisca.

Defuncions

Dia 7.- Maria Arbona Ginard "Redona", viuda de 96 anys.

Matrimonis

Dia 9.- Miquel Verger Miralles amb Margalida Fiol Nicolau.

Temps passat

10 anys enrera

Desembre de 1986

Millores als arrambadors

Durant el mes de desembre de 1986 els ferros i arrambadors de l'escalonada del carrer de Sa Penya i els de la Plaça Vella es feren nets i es pintaren. Una millora de manteniment i restauració que molts alabaren.

25 anys enrera

Desembre de 1971

Concurs de dibuixos

La VI exposició de dibuixos escolars celebrada abans de Nadal de 1971 tengué molt d'èxit. Es féu a la Caixa de Pensions. Es presentaren 208 treballs de 183 concursants. El guanyadors foren Francesca Bauçà Garcias (de 5 a 8 anys), Antoni Font Trobat (de 9 a 12 anys) i Joana Mª Rossinyol Ferriol (de 12 a 14 anys).

50 anys enrera

Desembre de 1946

Arbres al pati de les escoles

Durant el mes de desembre de 1946 se sembraren en el pati de les escoles 15 pins, els quals foren pagats per l'Ajuntament a raó de 25 pessetes cadascun.

100 anys enrera

Desembre de 1896

Reposició en els càrrecs

D'acord amb l'informe de la Comissió Provincial, el Governador, dia 27 de desembre de 1896, va deixar nul·les totes les providències de la batlia de Montuïri, motiu pel qual foren reposats en els seus càrrecs els administratius, el saig, els policies i fins i tot i per unanimitat, Joan Aloi Miralles fou tornat elegir depositari i recaptador. Decisió presa a rel del recurs presentat dia 9 d'agost anterior per alguns regidors, desavenguts amb el batle.

Pluviòmetre

Novembre de 1996

Dia 11	1'9 litres m2
" 14	39'7 "
" 15	17'2 "
" 16	5'1 "
" 17	6'1 "
" 20	0'8 "
Total	70'8 litres m²

Cuinar en casa

Guàtleres escabextxades

Ingredients

4	Guàtleres (els fetges, apart)
2	cebes mitjanceres
	Farígola (tomillo) Llorer
1	Tassa d'oli
1	Tassa de vi blanc
1	Cullerada sopera de vinagre
	Pebre bó, pebre vermell, anou moscada.

Elaboració

Sofregir un poc les cebes i els alls; afegir el vi, vinagre, pebre vermell, anou moscada, pebre bo, les guàtleres enfarinades i que cogui uns 15 minuts, posant-hi els fetges. (Servir quan hagin passat 24 hores).

Carmen Pinteño Gómez

Apotecaries

Diumenges de desembre de 1996

Vilafranca 8	Montuïri 22
Ariany 15	Petra 29

Noces d'or

8 desembre 1946

Miquel Bibiloni Socias (Propietari de Tagamanent) amb Mª Dolors Truyols Dezcallar (De Ciutat).

Gloses

A un separat

En va trobar un que s'havia separat de la seva dona i aquest li va demanar que li fes una glosa. Li amollà aquesta:

Si no t'ha de sebre greu
te'n faré una de bona:
'vorrires sa teva dona
i jo m'he fet amic seu.

Consideracions

Jove, mai m'havia pensat
de vell es fer de cabrer,
i ara no ho oblidaré
i hasta l'eternitat.

Es boc sempre m'havia dat
dobbers pes meu menester,
i ara que no el tendré
me pens que arplegaré
per una dona que sé,
guapa i plena de bondat,
que té noranta anys d'edat
i amb excés de voluntat
encara s'engronsa bé.

Al batle

Es batle ha governat
per aquí, fa molt de temps,
per jo sense sentiments
per 'ver autitzat ses gents
sense mirar es veïnat.

Miquel Massanet "Parri"

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ

BIGUES - BLOCS - RAJOLES - AÏLLAMENTS
TRANSPORT PROPI - PINTURES - XEMENEIES
DISSABTES MATÍ OBERT

Crta. Montuïri - Porreres, Km. 1

Tlf. 64 66 95

MONTUÏRI

Moltíssima participació a la fira d'enguany

L'excel·lent concert coral del dissabte marcarà un fita musical a Montuïri

La fira de Montuïri no sols va arrelant de cada any, sinó que també guanya en participació i en qualitat, com es va demostrar en la d'enguany el mateix 1 de desembre. Una fira que serà recordada pel grapat de manifestacions esportives, culturals, socials i cíviques que enlairaren un programa desenvolupat amb complaença i amb la participació d'un públic que de cada any és més nombrós.

El cross popular "Joan Barceló", amb 500 participants, la majoria externs, en Es Dau, va obrir el programa d'actes, si bé la nit anterior amb una torrada popular en el pati de les escoles, ja havia començat a ambientar la festa.

El mateix horabaixa del dissabte de Sa Fira encara poguérem gaudir d'altres manifestacions. Unes esportives, com foren els partits de mini-bàsquet, el de futbol-7, benjamins, cadets o el II Campionat d'Escacs a la biblioteca municipal.

Una altre acte que també va reunir molta gent fou la inauguració de l'exposició de la mostra d'oficis antics i costums populars, com a culminació del programa iniciat pel CIM i duit a terme dins l'illa per la Federació de Persones Majors. La mostra fou a Can Xorri, l'entrega de diplomes a la sala d'actes de l'Ajuntament i el dinar a can Tronca. Presidí l'equip de govern del CIM encapçalat per Mª Antònia Munar i els vicepresidents Francesc Triay i Pere Sampol.

El darrer acte del dissabte fou l'extraordinari concert que oferí a l'església, plena totalment de gent, la Camerata "Sa Nostra" i el Cor juvenil del Teatre Principal de Palma sota la direcció de Rafel Nadal i amb les veus de Isabel Rosselló (soprano), Honorat Moll (tenor) i Josep Miquel Ribot (baix), actuant de narrador Gabriel Gomila. A més del concert per a flautí i cordes, interpretaren meravellosament l'òpera catalana "Cançó d'amor i de guerra".

El mateix dia de la fira, la plaça i Es Dau despertaren amb signes evidents de festa. A plaça, casetes de fusta muntades expressament serviren de marc excepcional de la I Mostra industrial i artesanal. A les 11 el President de la Comunitat Autònoma, Jaume Matas, acompanyat del batle, de Joan Verger i altres càrrecs autonòmics, obria oficialment la XVIII

Aspecte que oferia la Plaça Major el dia de la fira d'enguany

El President Jaume Matas i Joan Verger inaugurant una exposició

Fira de Sa Perdiu, Artesanal i Ramadera. En el certamen de la perdiu, amb 77 participants, guanyà Gabriel Bauçà Mayol. El premi per al primer local fou par a Cristòfol Ors i el primer juvenil, Bartomeu Verger Mudoy.

Un detall de l'exposició a la clausura d'oficis antics

Aquesta interessant fira, que es completà amb 8 exposicions, pot considerar-se com la de major assistència de públic, ja que, tot s'ha de dir, el dia fou esplèndid i la gent romangué satisfeta.

O. Arbona